

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

1925

Το υπέροχο χρώμα του

ΣΤΟΝ ΚΗΠΟ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΗΝ ΣΧΟΛΗΝ ΜΕΤΑΞΑ

Ο κήπος του Μεγάρου της Ελληνογαλλικής Σχολής Μεταξά.
Εσωτερικοί μαθηταί εξερχόμενοι εις περίπατον.

προορίζονται ιδίως δι' εδωτέρως σπουδάς.

Η Σχολή Μεταξά είνε εγκατεστημένη εντός μεγάρου επί εδωτάτης περιοχής επί της λεωφόρου Κηφισίας αρ. 11 έναντι του Έθνικου κήπου. Περιβάλλεται πανταχόθεν υπό κήπων και αιδών. Ουδεμία Σχολή εν Ελλάδι κέχτηται ὅμοιον περιβάλλον από απόψεως υγιεινής και καλαισθησίας και ουδεμία δύναται να παρουσιάσῃ τὴν τελειότητα τῶν σχολικῶν ἐπιπλόν και τὸν πλοῦτον τῶν σχολικῶν σκευῶν και δογάνων. Ήλεκτροκὴ ἀντλία λαμβάνουσα τὸ ὕδωρ ἐκ παλαιοῦ ὑδραγωγείου κειμένου εντός τῆς περιοχῆς τῆς Σχολῆς συντελεῖ εἰς τὴν διατήρησιν ἀπαστραπτούσης καθαριότητος ἐν τε τῷ οἰκτροφείῳ και τοῖς διδασκῆτορσι.

Η Σχολή περιλαμβάνει Δημοτικὸν Σχολεῖον, Ἑλληνικὸν Γυμνάσιον, Ἑμπορικὴν Σχολήν, Μονοτάξιον Λογιστικὸν τμήμα και τμήματα Γαλλικῆς και Ἀγγλικῆς γλώσσης.

Η ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΜΕΤΑΞΑ

ἀποτελεῖται:

Ἐκ τετραταξίου Ἑμπορικῆς Σχολῆς ἐχούσης πρόγραμμα ταυτιζόμενον πρὸς τὸ τῶν δημοσίων Ἑμπορικῶν Σχολῶν πρὸς παροχὴν πλήρους ἐμπορικῆς μορφώσεως εἰς τοὺς ἔχοντας ἀπολυτήριον Σχολασίου. Κατὰ τὸ νέον Ν. Διάταγμα τὰ διπλώματα τῆς Σχολῆς λαμβάνουσιν τὴν αὐτὴν ἰσχὺν ἢν και τὰ τῶν Δημοσίων Ἑμπορικῶν Σχολῶν μετ' ἐπιτυχῆς ἐξέτασιν ἐνώπιον ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς.

Ἐκ μονοταξίου Λογιστικὸν τμήματος πρὸς μόρφωσιν λογιστῶν και γλωσσισμῶν ἀλληλογράφων.

Ἐξ ἀμφοτέρων τῶν τμημάτων ἐξερχονται μαθηταί και μαθήτοια και πρακτικῶς ἐξησκημένοι κατὰ τὸν τελειότερον τρόπον ἔτοιμοι ν' ἀναλάβωσιν ἐπιτυχῶς τὴν διεξαγωγὴν ἐμπορικῆς ἐπιχειρήσεως.

Τὸ Μονοτάξιον Λογιστικὸν τμήμα τῶν Θελέων τῆς Ἑμπορικῆς Σχολῆς Μεταξά.

Η ΔΡΑΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ

Εἶνε γνωστὴ ἡ δράσις τῆς Ἑλληνογαλλικῆς Σχολῆς Μεταξά, ἥτις ὡς δέξασα ἀπὸ τοῦ 1907 πολλὰ ταχέως εἰσεκοσσε τὸ ἐνδιαφέρον τῆς κοινωσίας. Ἡ εὐδοκίμησις τοῦ ἔθνους τῆς Ἑλληνογαλλικῆς Σχολῆς και ἡ ὁριστικὴ ἐξέλιξις αὐτῆς εἰς τὸ τελειότερον τῶν παρ' ἡμῖν ἰδιωτικῶν παιδαγωγικῶν ἰδρυμάτων φεῖλεται εἰς τὸ ὅτι ἡ Διεύθυνσις τῆς Σχολῆς ἀπὸ τῆς συστάσεως αὐτῆς μέχρι σήμερον μηδεμιᾶς φειδομένη δαπάνης ἐβάδιζεν ἀπαρεγκλίτως πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτῆς, ὃν ὡς τελείως προσαρμοζόμενον πρὸς τὰς ἐκπαιδευτικὰς ἀνάγκας τῆς ἡμετέρας κοινωσίας ἐθίκεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ὡς κέντρον τῆς ὅλης πολυμεροῦς δρασεως. Ὁ σκοπὸς δὲ οὗτος τὸν ὁποῖον ἐπὶ δεκαοκταετίαν ἐπεδίωξεν ἡ Σχολή Μεταξά συνίστα εἰς τὴν ἀρμονικὴν διάπλασιν τῶν διανοητῶν και σωματικῶν δυνάμεων τῶν ἑλληνοπαίδων, καὶ τὴν διαμόρφωσιν παρ' αὐτοῖς ἡθικῆς και ἑλληνοπροπευτῆς χαρακτῆρος και εἰς τὴν προσήκουσαν αὐτῶν προπαιδεύσιν πρὸς ἐπιτυχὴ σταδιοδρομίαν ἐν οὐτῇ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΜΗΤΕΡΑ

Τοῦ Α. ΝΤΟΡΛΙΑΚ

Τὸ πορτάκι ἔκλεισε μετ' ἑρὸν κρότον. Μιά νταντά μετ' ἐνδυμασία χωρική τῆς Βρετανίας βγήκε ἀπὸ τὸ ἐξομολογητήριον και μετ' ὀλίγη ὄψη ξαναπῆγε στὴ θέσι τῆς ἐνθ' μιᾷ ἄλλῃ παχουλῇ νοικοκυρά, μετ' ὀλίγον πὺν γυάλιζε, κατακόκκινο, ἐπῆγε και γονάτισε μπρὸς τὸν παπᾶ.

Ὁ πνευματικὸς ἐτοιμάστηκε νὰ τὴν ἀκούσῃ. — Εἰμαι ἀπελπισμένη, ἄνι πνευματικῇ. Εἰμαι καταραμένη! τοῦ εἶπε και οἱ λέξεις αὐτῆς βγήκαν ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς ἐξομολογουμένης μετ' ὀλίγη λύπη, ὥστε ὁ πνευματικὸς ὁ τόσο συνηθισμένος στὴς ἀνθρώπινες θλίψεις, ταράχτηκε ὥς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς του.

Ἐρριξε ἕνα γρήγορο βλέμμα στὴ γυναῖκα πὺν ἦταν γονατισμένη σὰ πόδια του, και εἶδε ὅτι τοῦ ἦταν ἐντελὸς ἀγνωστή...

Τὸ πονεμένο προσώπὸ τῆς διατροῦσε ἀκόμη ἰχνη παλῆας καλλονῆς, τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἦσαν εὐγενικά και ὑπερήφανα, και παρ' ὅλην τὴν ἀπλότητα τῆς περιβολῆς τῆς φαινότανε πὺς ἀνῆκε σὲ ὑψηλὴ κοινωνικὴ τάξι.

— Ἐμπιστευτήτε τὸν πόνο σας στὸ Θεὸ, κόρη μου, εἶπεν ὁ ἱερεὺς. Ἡ μακροθυμία του εἶνε ἀπειρη ὅπως και ἡ ἀγαθότης του... Καὶ οἱ δικαιοσύνη του; ρώτησε μετ' ὑπόκωφῃ φωνῇ ἡ ἀμαρτωλή.

Οἱ λυγροὶ τὴν ἐπινεαν ὅμως και σταμάτησε γιὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ σὲ λίγο.

— Ἦλθα σὲ σὰς, νὰ πῶ τὸ πόνο μου, τὸν πόνο πὺν πρέπει νὰ κρύβω ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἦλθα νὰ ἀνακουφίσω τὴν καρδιά μου, ἀπὸ τὸ μυστικὸ πὺν τόσα χρόνια τὴν πληγώνη...

— Μίλησε, κόρη μου, σὲ ἀκούω. — Ἐχω ἕνα γυιὸ εἰκοσι ἑτῶν, τὸ μόνο πὺν μοῦ ἐπέζησε ἀπὸ τὰ τέσσερα παιδιὰ μου... και πεθαίνει!... Μοῦ κρύβανε τὴν κατάστασί του... μετ' ἀπομαρτύνανε... ἀλλὰ κρύφτηκε πίσω ἀπὸ ἕνα παραπέτασμα... ἔβαλα αὐτὸ... καὶ ἀκούσι... ναι, ἀκούσι αὐτὴ τὴ φράσι: — Δὲν θὰ περάσῃ τὸ φθινόπωρο!

— Mater Dolorosa! ψιθύρισε ὁ ἱερεὺς καὶ ἔπειτα μετ' ἰσχυρῇ φωνῇ προσέθεσε:

Οἱ ἄνθρωποι ὑπόκεινται σὲ πλάνες, κόρη μου, και πολλοὶ ἄνθρωποι καταδικασμένοι ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη ἐπιστήμη, ἐθεράπευθησαν χάρις στὴν ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ...

— Ὁχι! Ὁχι! φώναξε ἡ μητέρα μέσα στὸν παρα-εὐσμὸ τῆς ἀπελπισίας τῆς.

Οἱ γιατροὶ εἶπαν τὴν ἀλήθεια. Θὰ πεθάνῃ ὅπως και οἱ ἄλλοι τὸν ἴδιο, τὸν ἀπαίσιο μῆνα...

Ὁ ἐξομολογητὴς ἔρριξε πάλι ἐρευνητικὸ βλέμμα ἐπάνω στὴν παράδοξη ἐξομολογουμένη. Ἄν και ἦτανε πολὺ ταράχμενη ἐν τούτοις δὲν μπορούσε νὰ πῇ κανένας πὺς ἦταν τρελλή.

— Ἠσύχασε, τέκνον μου, ἡσύχασε και διηγῆσου μου, τῆς εἶπε γλυκά.

Τὸ πᾶντρά μου εἶνε φοβερό, εἶπε ἡ ἐξομολογουμένη ἀναστενάσσουσα. Εἶνε τριάντα χρόνια ἀπὸ τότε πὺν εἶμουν μόλις δέκα ὀκτὼ ἑτῶν... Μετ' εἶχαν παντρεύῃ μ' ἕνα ἀξιοματικὸ τοῦ ναυτικοῦ, ὅταν ὕστερα

ἀπὸ λίγους μῆνες, ἔφυγε ξαφνικὰ γιὰ τὴ Σενεγάλη. Ἡ ἀπουσία του κράτησε πολὺ... Ἡ μουνά ὀρφανή, μόνη, χωρὶς κανένα προστάτη στὸν κόσμον... Τέλος, ὁ πᾶτερ μου... Τὶ νὰ σὰς πῶ;... Ἐνῶ ἐκεῖνος ἐκτελοῦσε γενναῖα τὸ καθήκον του, ὡς στρατιώτης, ἐγὼ λησμονῆσα τὰ συγγενικά μου καθήκοντα. Ἀμάρτησα!...

— Ἐξακολουθήσατε...

Ἡ τιμωρία δὲν ἄργησε νὰ ἔλθῃ... ἔγινε μητέρα... και πρὶν γεννηθῇ τὸ παιδί μου, ὁ συνένοχος μου, ὁ πατέρας μου, ἀρρώστησε, ἐπέθανε και μ' ἄφησε μοναχὴ στὴν τρομερὴ θέσι πὺν εἶμουν.

Τὶ νὰ ἔκανα; Εἴθερα καλὰ τὸν συγγενὸν μου. Ἦταν ἀδιάρλατος στὸ ζήτημα τῆς τιμῆς! Τὴν παραμικρὰ ὑπόνοια ἦν εἶχε, εἶμουν χαμένη!... Ὁ φόβος μετ' ἔκανε ἀθλία!... Προφασίστηκε πὺς ἤθελε νὰ ταξιθεῖσθαι, ἔκρυψε τὴν κατάστασί μου, και κάτω ἀπὸ ἕνα ψεύτικο ὄνομα ὁ ἕνα ἀπομαρτυρούμενος μέρος ἔφερα εἰς τὸ φῶς ἕνα γυιὸ σὲς 18 ὀκτωβρίου.

Ἐγινε σιωπὴ. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ ἱερεὺς δὲν εἶπε: «ἐξακολουθήσατε».

Τότε... ὦ, τότε, πᾶτερ μου, ἀναγκάσθηκα νὰ ἐγγληματῶ και γιὰ τὸ ἐγγλημά μου αὐτὸ ἔλαβα πολὺ και μετανοήσα πικρά. Αἰσθανόμενα ἕνα εἶδος μίσους ἐναντίον τοῦ ἀδούλου πλάσματος. Ἡ θέα του μετ' ἔκανε νὰ τρέμω. Ὁ! εἶμουν ἀσυγχώρητη. Εἶχα λεπτὰ, και μπορούσα νὰ ἐμπιστευθῶ τὸ λάθος μου σὲ καλὸς ἄνθρωπον, νὰ ἐξαγοράσω τίς ὑπηρεσίες του, και τὴ σιωπὴ του. Ἀλλὰ ὄχι! φοβήθηκα μὴ μαθευθῇ, φοβήθηκα τὴν ὀργὴν τοῦ κόμητος και ἐγὼ, ἡ μητέρα του, πῆγα μόνη μου τὸ παιδί μου... στὸ Ἐκτετατοφτεῖο!...

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἡ ἐξομολογουμένη σταμάτησε συντετριμμένη, περριμένη μιὰν ἐνθαρυντικὴ λέξι. Ἀλλὰ ὁ ἱερεὺς σιωπῶσε.

Μετ' ἀπομαρτύνανε και ἔχετε δικη, πᾶτερ μου, συνέχισε. Κι' ὅμως σκεπτόμουν νὰ φροντίσω γιὰ τὸ παιδί μου ἀργότερα... Ἐκοίμασα στὸ λαμπρὸ του ἕνα μικρὸ μετάλλιο, ἀνάμνησι τοῦ πατέρα του, μετ' ἄσχημά του ὀνόματος I. M. Ἀλλ' ὄχι! ψέματα, λέω ψέματα, ὅπως ἔλεγα στὸν ἐναντὶ μου. Δὲν ἤθελα νὰ τὸ ξαναδῶ τὸ παιδί αὐτὸ τοῦ ἀσχοῦς και τῆς ἀτιμίας, ἔπρεπε νὰ ἐξαφανισθῇ γιὰ πάντα... Μπορεῖ μάλιστα και νὰ εὐχόμενα νὰ πεθάνῃ! Κι' ὅταν περνούσα ἀπὸ τὸ ἰδρυματὶ τῆς ὁδοῦ Ἀμπερ πὺν τὸ εἶχα παραδοῖσι νόμιμα πὺς θὰ σκόνηα μιὰ φωνὴ νὰ μοῦ λέγῃ: — Ἀθλία!...

Ὁ παπᾶς ἐξακολουθοῦσε νὰ σιωπᾷ.

— ὦ ναι, ἀθλία μητέρα, ἀσπλαχνὴ μητέρα, χωρὶς καρδιά!... Ὁ καιρὸς περνούσε ὡς τόσο και τὸ μυστικὸν μου ἔμενε θαμμένο... Ἐξήχηκα στὸ στρόβιλο τῆς ζωῆς, προσπαθῶσα νὰ λησμονήσω... Λησμονήσα!!! Ὁ ἄνδρας μου δὲν ὑποπερνούσε τίποτα. Ἐνα ἄλλο ἄσχημὸν γεννηθῆκε τὸν ἴδιο μῆνα Ὀκτώβριο, νόμιμο αὐτὸ, μετ' ὀλίγες μοναχὰ ἡμέρες ἔζησε... Αὐτὴ ἦταν ἡ πρώτη προειδοποίηση, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ἔδωσα προσοχήν... Ἀπόκτησα ἄλλα τρία παιδιά... και τὰ τρία πεθάνανε τὸν ἴδιο μῆνα... Τὸ ἕνα ὅταν ἔμεινε τὰ πρῶτα βήματα, καὶ ἐνέλησε «παπᾶ, μαμά...» Τὸ ἄλλο ὅταν ἔπρεπε τὴν πρώτη

μετάληψι... Τό τρίτο... εκείνο που πεθαίνει τώρα είναι είκοσι χρονών!...

Δυνατός λυγρός συνεκλόνησε ξαφνα την εξομολογούμενην, δάγκασε το μαντίλι της κ' εξηκολούθησε με πνιγμένη φωνή:

«Ο Θεός με τιμωρεί, ο άπορημένος γυιός μου εκδικείται, το αισθάνομαι, το ξέρω. Εκείνος, που εγώ εγκατέλειψα έλικάζεται εναντίον μου τη θεία δικαιοσύνη, και μου αρπάζει τα παιδιά μου το ένα ύστερα από το άλλο άλύπητα, όπως εφέρεθη κ' εγώ για κείνον. Θέλησα να καταπραύνω την οργήν του, να επανορθώσω το έγκλημα... Αλλοίμονο! Δεν τολμώ ν' αναζητήσω τα ίχνη του, για να του ζητήσω συγγνώμη και έλεος, φοβούμαι μήπως μου πουν πως δεν υπάρχει πια! Μήπως μου πουν πως πέθανε!... πως πέθανε με την κατάρρα στα χείλη!...

...Εσώπασε... Ο ιερέας εξακολουθούσε να κρατά την ίδια του βουβαράρα...

Ο εξομολογητής ιερέας πάτερ Βικέντιος, ήταν τρώφιμος έκθετο-τροφείου. Το δημόσιον φιλανθρωπικόν γραφείο τον είχε παραδώσει σε μία γυναίκα απ' τη Βρετανία, που είχε πέντε παιδιά. Είχε μεγαλώσει μέσα σε άγρια τοπεία, βόσκοντας αγελάδες, και πρόβατα, ρεμβάζοντας κάτω από το φέγγος, των αστέρων, άκουμπισμένους σε κανένα πελώριο δένδρο. Μέσα σ' εκείνη τη μοναξιά είχε αναπτύξει στην ψυχή του ή κλίσις του προς την ιερωσύνην.

Όταν το μεσημέρι σκουγε το σήμερον της εκκλησίας του χωριού ξεκάρπασε το καθάριο του μέτωπο κάτω από το χαμηλό και συνθρωπο ούρανό της Βρετανίας, κ' έλεγε με σοβαρότητα τους ιερούς λόγους της προσευχής:

«Άγγελος Κυρίου εναγγέλισατο τη Μαρία... κ.τ.λ. κ.τ.λ.»

Την επαύριον της πρώτης του μεταλήψεως έπληξε στο γέροντα διευθυντή του ιεροδιδασκαλείου, και του έλεγε ότι ήθελε ν' αγγεινυπαύσει.

— Μά χρειάζεται πολύ δουλειά, παιδί μου.

— Θά έργασθώ...

— Πρέπει να μάθης λατινικά,

ακόμα δε και άλλα πράγματα.

— Θά μάθω...

Μπροστά σ' αυτή την ακλό-

νητη θέλησι, ο σεβασμός ιερέας

εκάμψθη συγκατακλινόμενος. Το χέρι

του Κυρίου ήταν επάνω απ' εκεί-

νο το παιδί.

Χάρης εις την προστασία του,

ο μικρός Βικέντιος είσήλθε εις το

Ιεροδιδασκαλείον Βενών, όπου

με την πρώιμή του ανάπτυξι, με

το λεπτό του πνεύμα, με την ευσέ-

βέρεια του ενέπνευσε στους καθη-

γητάς του τίς λαμπρότερες ελπίδες.

Όταν ο Βικέντιος έγεινε πειρά

άνδρας δικαίωσε όλες των τίς

προσδοκίες. Αν και ήταν άτακτος-ε-

ξητήθη σε μία από τις σπουδαιό-

τερες ένοριες της πρωτεύουσας...

Και τώρα άκούγοντας τη φο-

βερή αυτή εξομολόγησι είχε κα-

ταληφθεί από άλλόκοτη ταραχή.

Όλη ή παιδική του ήλικία περ-

νούσε από μπροστά του. Θυμότανε την

εγκατάλειψι, την απόμό-

νασι, τις πίκρες του, θυμότανε τη στέρησι των

μητρικών χαδιών, τα

αφθονά δάκρυα που ανέβαιναν από την

καρδιά του, όταν οι μι-

κροί όμογάλακτοί του, φωνάζανε «μμά»

ένω εκείνος δεν είχε

κανένα στον όποιον να μπορούσε νά δώση

έκείνο το γλυκό όνομα.

Η λεπτή του φύσις δεν μπόρεσε ποτέ

να εξοικειωθεί με το βά-

ναυσον περιβάλλον που τοΐσες. Η

φλογερή δε δίνα της αγάπης,

που αισθανότανε τον έφερε στα πόδια

της Παναγίας την όποια

μονάχα μπορούσε νά καλέση «Μητέρα

του»!...

Συλλογιζότανε ακόμη το εύλογημένο

έκείνο μετάλλιο, που είχε

κρεμασμένο στο στήθος του, τη μόνη

κληρονομία που είχε από

τους άγνους γονείς του.

Και το όγρό του βλέμμα

αγκάλιασε την γονατισμένη

γυναίκα

μπροστά στα πόδια του.

Την μητέρα του!

Ήταν ή μητέρα του, που είχε έλθει, και

φώναζε τα λάθη της,

τα σφάλματά της, το έγκλημά της,

την άπελπισία της!... Ήταν ή

μητέρα του!...

Και τοΐς έχοτανε ένας ακάτασχετος

πόθος νά φωνάξη;

Μητέρα μου. Έγώ, εγώ είμαι το

παιδί σου!

Ήταν μάλιστα τόσο μεγάλος ο

πειρασμός που άνοιξε το στόμα

του, έτοιμος να μιλήσει...

Αμέσως όμως έσταμάτησε. Ο

λόγος έμεινε επάνω στα χείλη του.

... Η εξομολογούμενη εξακολουθούσε

να σιωπάζει και νά περιμένει.

Τέλος ο ιερέας άργά με άπειρη

γλυκύτητα, από την ευσπλαχία

που έπλημύριζε την ψυχή του, είπε:

— Ελπίζετε, δυστυχισμένη

κυρία... Διώχτε από την ψυχή

σας τις ιδέες αυτές του μίσους και

της εκδικήσεως. Το παιδί δεν

εκδικείται ποτέ τη μητέρα του, κ'

ο γυιός σας (σας μιλά τώρα ως

άνθρωπος και ως ιερέας) ο γυιός

σας, πιστεύσατέ με, μόνο στοργή

τρέφει για σας... Αντί να ζητή

νόν στείλη τον κεραυνό από τον

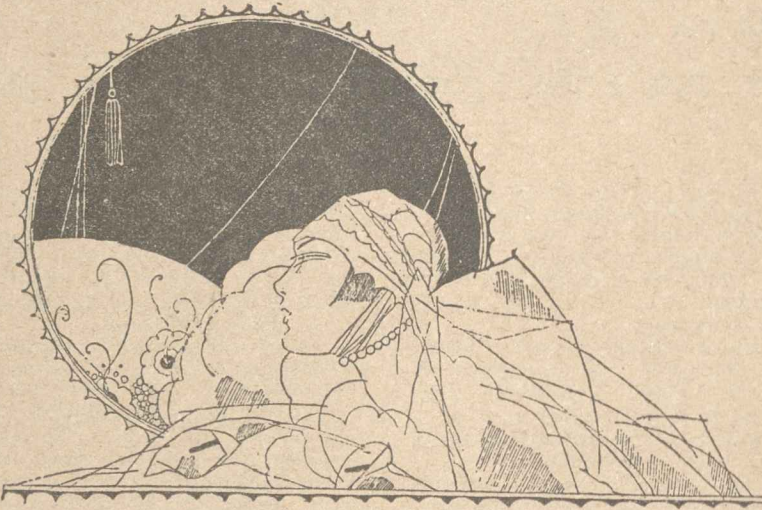
ούρανο αν βρίσκειται εκεί, θά

ευχεται για σας, και εάν ζή

θά είναι έτοιμος να προσφέρει

μ' όλη την καρδιά του, την

ζωή του, για νά

ΤΗΣ ΤΑΒΕΡΝΑΣ

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΑ

«Αν ποτέ μου λημονήσω
Και δεν πτώ και δεν μεθύσω,
Σάν πλοιάσω στο κρεβάτι
Δεν μπορώ να κλείσω 'μάτι.
Είς το σιρόφι μου γυρίζω
Και στεαίω και γογγίζω»
Τρομερή με πιάνει τρέλλα,
Κ' ένθυμώμαι την βαρεία.

Πλήν και διαν κατανίσω
Τέλος πάντων να τή κλείσω,
Σ' τ' όνειρό μου βλέπω δρόκους
Και στοιχειά και βροντοκόκκους.
Βλέπω δαίμονας και χάρον
Πού μ' αρπάζουν άρον άρον
Και φοβούμαι και τρομάζω,
Και 'ο τών ύπνο μου φωνάζω,

«Όταν όμως το βροντήσω
Και καλή, καλά μεθύσω,
Σάν μικρό παιδί νυστάζω,
[Λυρικά]

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Στο προσκέφαλο του άρρώστου

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.—Τό συμβούλιο πρέπει να γίνη χωρίς άλλο. Ποι-
ούς άλλους γιατρούς θέλετε να
καλέσουμε;

Ο ΑΡΡΩΣΤΟΣ, (Με σθεναρή
φωνή).—Σ' αφήνω έλεύθερο, γιατί
μου, να διαλέξης τους συνεάρχους
σου!...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Χασμάσε δε-
σποινίς; Θά είχατε σήμερα πολύ
όχληράς έπισκέψεις.
ΕΚΕΙΝΗ.—Α, όχι... Ο πρώτος
είπε σείς!...

Η οικιδέσποινα πρός τον γίλο-
ξενούμενον, ο όποιος δεν ένοιεί
νά τό κουνήσει:

— Η οικογένειά σας θά σας
ετόθησε...

— Λέτε; Τότε θά γράψω να
'ορθούν κ' ή γυναίκα μου με τα
παιδιά!...

ΟΙ ΝΕΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΜΑΣ

Την παρελθούσαν εβδομάδα
άνεγνώσαν τας συγδρομάς των και ενεγράφησαν το πρώτον οι κα-
τωθι συνδρομηταί:

Μ. Παπαδάκης, Ι. Παναγιώτου, Η. Άντωνίου, Δίδες Κουτσούλδου, Διδες
Σταυροπούλου, Α. Τραπουντσούλου, Κ. Χατζηκώστας, Εύδοτ. Μπισκος, Ι.
Ριζοπούλος, Γ. Σίνας, Ν. Μαμάκαλης, Έλενη Νισιοκοπούλου, Σουλχάκη
Σταυροπούλου, Ρ. Μαιέλης, Γ. Βασιλείου, Χ. Στυλιανίδης, Γ. Πατριώτης, Δ.
Άντωνόπουλος, Α. Άντισπαρτακόβιτς, Ν. Πίτες, Γ. Τσιρογιάννης, Κ. Εμμερ-
πουλος, Έμμ. Μερλίδης, Έλ. Ίωσήφ, Έδουκ. Οικονομοπούλου, Μ. Μυλινάκη, Σ.
Σταυροπούλου, Εύδα, Δαντζας, Φίλ. Βαρθέλης, Α. Τσιβέλης, Α. Αθανασίου,
Χ. Νικηφοράκης, Π. Μακρυγιάννη, Α. Ευσταθίου, Κ. Σανίος.

έξαγοράση τη ζωή εκείνου, ο όποιος είναι δυο φορές αδελφός του
μπροστά στο Θεό. Αλλά και σείς εις αντίλλαγμα δων σας μετα-
δίδω επ' όνόματί του, να τόν σκέπτεσθε με οίκτο, κ' αν τό παιδί
σας σωθή... μη λημονήσετε ποτέ εκείνον που διώξατε...

— Ω, πάτερ μου, σας ευχαριστώ, τό λόγια σας με σώζουνε από
την όπελπισία. Νά είστε εύλογημένος.

Η μητέρα έκλινε το χλωμό της μέτωπο, ένθ' ο ιερέας με την ψυ-
χή σπαργμένη την κοιτούσε κατάματα σαν να ήθελε νά άποτυ-
πώσει τα χαρακτηριστικά της εις τη μνήμη του.

Ήταν ή μητέρα του!... Και την έβλεπε για πρώτη και για τελευ-
ταία φορά!... Απήγγειλε τότε την εύχή της άφρέσεως και τό λόγια
του έντινιγοντο στο λάρυγγά του. Δεν μπορούσε να άποσπάζη τα
μάτια του από τό όραίο έκείνο πρόσωπο, τό αλλοιωμένο από τό
δάκρυα, τό πρόσωπο έκείνου που δεν θά ξανάβλεπε πια.

— Υπαγε εις ειρήνην! Είπε τέλος.

Ο ιερέας έγινε νικητή τόν άνθρωπο, τό μυστικό της οικογενείας
είχε φυλαχθεί. Κ' ένθ' έκείνη εξαφανίζετο πίσω από μία κολώνα,
δυο μεγάλα δάκρυα έκύλησαν από τα μάτια του γιου της.

— Κυντάξτε, ψιθυρίζαν ή έκκλησιαζόμενες, τί χλωμός που είναι
σήμερα ο παπάς. Ο καίμενος πολύ κουράζεται. Θάροσσήτη!

Ο ιερέας έτράβηξε έν τω μεταξύ προς τό παρακλήσιον, της Πα-
ναγίας. Κ' άπό τό γονάτισε μπροστά στην Άγία Τράπεζα προσε-
χήθηκε θερμά ύπερ του κινδυνεύοντος αδελφού του, τόν όποιον
ποτέ δεν θά ίδη, ύπερ της μητέρας του την όποιαν ποτέ δεν θά
επαινθή!...

Μετάφρ. Α. Β. Παλμύρας

ΞΙΟΥΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΞΑΛΟΝΙΑ

Μ. Κ.

Ένας τύπος ιδιόρρυθμος, καπιτωσίος, χαριτωμένη, άγρια, και
πολλές φορές ήμερη, ήσυχη και γλυκειά σαν άκουαρέλλα του Γαλι-
λινα. Κάτι μάτια έκφραστικά, γαλαζοπράσινα, με άνταύγειες λαμ-
περές που αλλάζουν άδιάκοπα. Νοστιμόλογη, χαριτωμένη και άκα-
ταγώνιστη συζητήτρια. Είπε μιακιή και λίαν επιδεξία μπιτζέστρια,
συγγνώμας λατρεύει το χορό, τα ταξείδια, το σπόρ, το τέννις.
Αλλάζει φλέτς, όπως και τουαλέττα, δηλ. τρείς φορές την ημέρα
θέλει φρεσκάρισμα και τό φλέτς όπως ή τουαλέττα, είδ' άλλος
πρός τό βράδυ είναι για πέταμα, όπως λέει γελώσα. Πολύ εφευρετική για
διασκεδάσεις, τελευταία έφευρέσει της είναι αί σουαρέ μπουάτ-ά-
συρριζ αί όποιαι έχουν όπονην ής ζωηρότατον ένδιαφέρον.

Η Μονταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Σ' ένα μαγευτικό ύπαίθριο σαλόνι, με γωνιές που φανέρωναν
τό άριστοτεχνικό γούστο της έκλεκτής οικιδεσποίνης, είχαν συγ-
κεντρωθή ολίγοι και έκλεκτοί για ν' άπολαύσουν δυο τρία νου-
μερα προφανή και έξαιρετικά.

Τό πρώτο, ρυθμικό χοροί από όραία Άθηναία της όποιας ή
χάρις είναι τόση γνωστή στους Άθηναίους, όσον άγνωστο είναι τό
άξιοθαύμαστο ταλέντο της. Άρχικα Μ. Π.

— Επεται μία άλλη έκπληξης επίσης πολύ ίκανοποιητική, μία
τραγουδιωμένη νεαρά μονταίν ως «ντιζέ» μοναδική, επιδείξασα
δαμόνιο ταλέντο σε γαλλικά και άγγλικά τραγούδια και τέλος ένα
πολύ ένδιαφέρον νούμερο, ένας θαυμάσιος μίμος, ο όποιος έναλλάξ
έμμηθη με μεγάλη τέχνη διαφόρους άθηναίικους τύπους θεάτρου
και σαλονιών.

Πληροφορούμεθα ότι αί σταλείσαι προσκελήσεις υπό της
άνωτέρω έκλεκτής δεσποίνης έγγραφαν «Μονατά... ά συρριζ» και
θά εξακολουθήσουν διδόμεναι κατά δεκαπενθήμερον με νούμερα
από κυρίες και δεσποινίδες και κυρίες των σαλονιών με την δια-
φορά ότι άργότερα από την μαγευτική ταράτσα θά μεταφερθώ ν
εις τας πολυτελείς αίθουσας του θαυμασίον μεγάρου.

Αί Σπέτσιαι φέτος έχουν ορεκό κοσμικής κινήσεως, ίδως
Σαρβατοκήριακο. Τόση είναι ή ζήτησις των διαματιών του «Ποσει-
δωνείου» ώστε νά ζητούν άσυλον και στίς αίθουσας του μυλλιάδρου,
στίς εισόδους και στίς ταράτσες άκόμη.

Οί γνωστότεροι άθηναίοι τύποι έχουν έφαρμόσει «γυνί-
έν» για της Σπέτσιαις και περνούν Σύββατο και Κυριακή εκεί, και
γίνεται ένα είδος παρελάσεως «Μαννέκ» από την ταράτσα του
άνωτέρω ξενοδοχείου όπου φέτος έγεινε ή πλέον πολυτελής παρέ-
λασις τουαλεττών.

Μεταξύ των εκεί παρεθερίζουσών την παρελθούσαν εβδομάδα
ήσαν ή κ. Κολοκοτρώνη, ή κ. Αποστολίδη, ή κ. Αθανασιάδη, ή
κ. Δεληγιάννη, ή κ. Πετρίδη, αί διδες Μπέμπη, ή κ. Λαδά, ή κ.
Δραγούμη, ή κ. Χωρήμε, αί διδες Κωστή, ή δις Άνδριτιάκη, αί
διδες Γρυπάρη, ή κ. Πετροκοκκίνου, ή κ. Σταίκου, ή κ. Σκαναβί,
ή κ. αί δις Θεοδωρίδη κλ.

Τελευταίως συγκατατίθενται άγρίως τό δυο κυριότερα κο-
σμικά κέντρα Κηφισιάς και Παλαιού Φαλήρου, πολλοί κατορθώνουν
και παρευρίσκονται και στά δυο την ίδια βραδεία: πρώτα μεταβαί-
νουν στο Σπόρτινγκ, αί τις πρώινες ώρες είναι παρόντες στο Φάληρον.

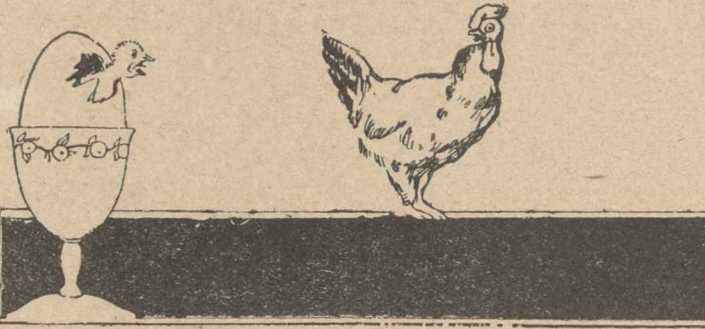
Την παρελθούσαν Πέμπτην χορευτική έσπερις παρά τω κ.
και τω κ. Γ. Άναστασιάδη εις την ταράτσα της μαγευτικής επαύ-
λεως των στην Κηφισιά. Η οικιδέσποινα θαύμα χρίτους με
τουαλέττα από δαντέλλες τριών άποχρώσεων μπέζ, μαρόν, και ροζ.
— Μεταξύ των κελημένων σημειώνονμεν της πλέον όραίας έμ-
φανίσεως: κ. Γ. Αποστολίδη τουαλέττα από μωσαελίνα σομόν, κ.
Κυριακού τουαλέττα κομποτάτη μπλε - λοβάν με δαντέλλες όμοιό-
χρωμες, Αδως Νένα Τυ τάλλου πολυ ήμορφης με τουαλέττα ροζ ζω-
ρέττ και δαντέλλες μπέζ.

Η Μονταίν

ΔΕΙΞΙΣΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΕΡΒΙΚΗΝ ΠΡΕΣΒΕΙΑΝ

Την παρελθούσαν Παρασκευήν εις τό μέγαρον της Σερβικής
Πρεσβείας, παρά τό επίτετραμένον και της κ. Youkmpionitz έδό-
θη χοροεσπερις επί τη άφιξει των Σέρβων άξιωματικών του Ναυ-
τικού και Δοκίμων.

Παραυρέθησαν ο Πρωθυπουργός και ή κ. Παγκάλου, ο ύπουρ-
γός των Ναυτικών και ή κ. Χατζηκυριακού, ο ύπουργός των Έξο-

ΤΟ ΖΑΤΡΙΚΙΟΝ

Τό ζατρίκιον είναι ένα από τό άρχαιότερα και κοινότερα παιγνί-
δια της Κίνας απ' όπου πολύ ένωρίς είσήχθη και στην Ερώπη,
έφευρεθέν, ως λέγεται, από του μυθικού αυτοκράτορος Χοάγκ—Τι
του κατ' τό 2667 π. χ. άκμάσαντος.

Στην άρχή είταν και αυτό άστρονομικόν παιγνίδι και παιζότανε
με πεσσούς, παριστάνοντες την σελήνην, τόν ήλιο, τά άστρα και
τους πλανήτας. Αλλά ύστερα ο αυτοκράτωρ Χοάγκ—Τι, ο όποιος
κατά τους πολέμους προς τους βαρβάρους γείτονάς του έχρησιμο-
ποιούσε πολύ τους έλέφαντας, τό μετέτρεψε, καθώς λέγεται, σε
στρατιωτικό παιγνίδι και τό μετωνόμασε «παιγνίδι του έλέφαντος»,
όπως καλείται ακόμη και σήμερα σε πολλά μέρη της Κίνας. Συνη-
θέστερον όμως τώρα στην Κίνα τό όνομάζουν στρατιωτικόν ζα-
τρίκιον για νά τό ξεχωρίζουν από τό γνωστό παιγνίδι της ντάμας
που λέγεται πολιτικό ζατρίκιον.

Η έφευρέσις του ζατρίκιου άπεδόθη και σε άλλα έθνη, όπως
στούς Ίνδους, τούς Πέρσας, τούς Άραβας, χωρίς όμως κανείς να
μυροέση νά δώση άκριβείς πληροφορίες περί του χρόνου αυτής.
Ούτως ο Άγγλος Μπλάντ σε μία σπουδαία διατριβή του διςχυρί-
ζεται επί τη βάσει άρχαίων περσικών χειρογράφων, ότι τό ζατρί-
κιον είναι περσική έφευρέσις. Αλλ' αί περιγραφαι και οί περσικοί
όροι, τούς όποιους αναφέρουν τά χειρόγραφα συνά ταπεινόν άρχαι-
ον τούτου περσικού ζατρίκιου, μοιάζουν τόσο πολύ με τούς ινδι-
κούς, ώστε είναι πιθανότατον από την Κίνα να είσήχθη κατόπιν
στην Περσία.

Εκτός τούτου τα περσικά αυτά χειρόγραφα δεν αναφέρουν τί-
ποτε σχετικόν για τό χρόνο της έφευρέσεως του ζατρίκιου, έν φ
τό κινεζικό ζατρίκιον είταμε, καθώς είπαμε, γνωστό δυο χιλιάδες πρό
Χριστού χρόνια.

Αλλά πάλιν ο Μπλάντ λέγει ότι τό σήμερον έν χρήσει στην Περ-
σία ζατρίκιον είναι άπομίμησης του άρχαιότερου μεγάλου ζατρίκιου.
Η πλάς αυτού περιείχεν 110 χωρίσματα (10Χ11) και 54 πεσσούς.
Κατά τινα όμως σινικήν βίβλον τό άρχαίον σινικόν ζατρίκιον περι-
είχε 121 χωρίσματα (11Χ11) και έπαίξετο με 320 πεσών. Κατόπιν
προστέθησαν 8 γραμμές κατ' άνω και κάτω χωρίσματα έγιναν 361. Έτσι πλέον
έπαίξετο διά 98 πεσών.

Κάποιο περσικό χειρόγραφο αναφέρει τά εξής περί του ζατρί-
κιου: «Η πλάς αυτού παριστά τόν ούρανον, ένθ' τα χωρίσματα
σημαίνουν τούς οίκους του ούρανου και οί πεσσοί τούς άστέρας. Και
οί μεν ύψηλότεροι πεσσοί παριστάνουν τούς πλανήτας, οί δε χαμη-
λότεροι (τά πόνια) που έχουν μίαν μόνην κίνησιν, σημαίνουν τούς
άπλανεις άστέρας, ο βασιλεύς τόν ήλιο, οί έλεφαντες τόν Κρόνον,
οί ίπποι και οί κομητοί τόν Δία, και ούτω καθέξής.»

Οί Πέρσαι λοιπόν παρέλαβαν τό ζατρίκιον από τούς Σίνας και
από τούς Πέρσας οί κάτοικοι του Θιβέτ.

ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ

Ανεχώρησεν εις Παρίσιους ή Διευθύντρια του «Θαλασσιού
Σταυριού» καλλιτέχνις μοδίστα κ. Βάσω Ιατρού διά την ποιή-
θειαν διαφόρων ειδών του έργοστασίου της.

τερών και ή κ. Ρέννη. Οί Προεσβευταί Γαλλίας και Τουρκίας, οί
επίτετραμένοι Άμερικής, Ιταλίας, Γερμανίας, Τσεχοσλοβακίας,
Βελγίου, Βουλγαρίας μετά των κυριών των. Η ποιητήσσις Ντε-
μίντωφ με μαύρα, ή κ. Νεγκουάν με όραία τουαλέττα μπλε σάς

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΟ ΚΕΙΜΗΛΙΟ

Του Ρολλανό

Πρίν πανθρευθή—αχ τι μικρό γιά μέν' αυτό φαράκι !
το πλουμιστό της μούδωνε κρυφά πουκαμισόκι,
στολίδι δαντελόπλεχτο κάποιος γλυκεῖος νυχτιάς,
πού, σκιάβα μπρός στά δάκρυνά μου ἀπό τῶν καύμῶν τή βρύση,
ἐστερεε στο ντρίβάνι μου νάρθη και ν' ἀκουμβήση
το συγκρασμένο της κορμί στο πλάι τῆς φωτιάς ...

Σάν ἤλθε, γλωσσοπόσοπο, στού χωριόμου τήν ὥρα,
αὐτό τὸ ἀμύδινο λινό, γιομάτο ἀπό τὰ δῶρα
χιλιῶν παρθένων ἐνδοίων ἀπὸ δασίλο κορμί,
μὲ στεναγμό μὴ πῶδωκε καρδιόβγαλτο, ἡ καὶ μὲν,
καὶ μοῦπε :—Νά τὸ λείψανό τὸ πειό ἱερό, πού μένει
ἀπ' τῆς παλῆς ἀγάπης μας, σβηστές σὲ μιὰ στιγμή...

Στὸ δινω τ' ἐλοκέντητο, γλυκέ, πουκάμισό μου,
γιατί τήν πρώτη τήν φορά πού σὲ εἶχα στο πλεονό μου,
σοὺ τὸ ἐφορούσα. Τὴ νυχτιά θυμῶσού ὄνειρευτή !
Αὐτὸ μόνον γνῶρισε τὰ καυτέρὰ μὲνδῶα,
Ποὺ ἡ χαϊδούλα σου φωνή σὲ μονοικὴ περίσσια
τῆς παρθενίας μου ἐκοίμισε τὴν πάναγνη ἀρετή.

Αὐτὸ ἀφιγκρόσθη κι' ἀκουσε τὰ κρυφομιλιτιά,
πὺ ὁμολογοῦσαν μέσα τους, καὶ ἡμέρα καὶ νυχτιά,
τρεμουλιαστά σὲ στήθη μου στή μουσικὴ τους γλώσσα.
Κι' αὐτὸ μόνον εἶδε κι' ἐνοιώσε πὺς καλεῖται ἡ παρθένια
σάν ἀκουμπά στο πόδι της, πὺς φυλλοτορῶμεν ὁλόγνα,
σὰ στο ντογιὸ τὸ γόνάτο, πὺς τόσα λέει καὶ τόσα !..

Ἀπ' τὴ στιγμή πὺ ἐφίλησε μὲ φλόγα τὸ λαμό μου,
τὸ τρομαγμένο μου κορμί τὸ πῆρε ὡς μπασιό μου
σὸ τὸ διάφανο πουκάμισο στῆς νηότης τὸ σκοπό...
Καὶ μὲς σ' αὐτὴ τῆς διπλῆς του τῆς μύριες, ἡ πρωτάρης
καὶ στῆ χάρα τους ἄτιμες τῆς σάρκας μου λαχάρεις
τοῦ εἶπαν πὺς πάει πειά, δόθηκε σ' ἐκείνον π' ἀγαπῶ.

Φύλαχτο πάντα, φύλαχτο ! Ἄς εἶναι στήν καρδιά σου,
λές τὸ νεαῖδον κορμί τῆς ἀγαπητικίας σου,
πὺ σ' ὁρμίζωσαν ἔρωτα γιά πάντα μουσικό...
Μὲς στῆς μεγάλης λυπῆς σου ἄς σοὺ εἶναι προσκεφαλὴ,
Καὶ θυμόν, σάν θὰ τὸ φίλος τριανταφυλλένια κάλλη
πὺς ἦταν γιά σένα μιά φορά τραπέζι σαρκικό.

Αὐτὰ τὰ μύρα, πῶκε ἔδω τὸ δέμα μου ἀνοιγμένα,
ἄς βασιλεύουν σὰ ὄνειρα, πὺς θὰ γεννᾶς γιά μένα
ἀντάμα ἄννα κι' ἀκόλαστα, μὲ πάντα ζωντανά,
αὐτὸ ἄς σοὺ κρύβῃ πάντοτε τὴν κόρη τοῦ κορμιοῦ μου.
Τῆς τὸ εἶπα τῆς ἀγάπης μου, μὲ προσταγὴ τοῦ τοῦ μου :
—Κοιμῶ σ' αὐτὲς τῆς διπλωσῆς, κοιμῶ παντοτεινά.

Τῆς δειλασμένης σάρκας μου τῆς θέρμης καὶ τὰ ρίγη,
δταν ἡ ἀθῶα μου παρθένια πόλεμα νὰ ξεφύγῃ
τὸν δολοφόνο πόθο σου, μὲ δάκρυνά μου κρυφά,
Κι' ὅποια εὐτυχία δοκιμάσα εἴτ' ἐντροπὴ μπροστά σου,
σάν μ' ἐνοῦσε καὶ μ' ἐφοῖσε γερά στήν ἀγκαλιά σου
κι' ἐκόλλισες στο στομά μου τ' ἀχέλι σου σφιγτά.

Ὅλα, ναί, αὐτὰ θὰ σοὺ τὰ πῇ καὶ θὰ σοὺ ἐναμάθη...
στὰ σιωπηλὰ τραγούδια του χίλιες χαρὲς καὶ πάθη
πὺς δοκιμάσαμε μαζίθ' ἡ τραγούδι σιγά.
Κι' ὁ τοῦ σου ἐμπρός του, βρόχιονος τοῦ εἶ, αἰ μου τ' ἀχνάρια
μὲ τὸν ὄνειρόν του φτερά, αἰ ἀπὸ τὸν κόσμο ἀνάρηρα,
τὸ μάγο ὄνειροπλάσμα πὺς ἀρήνῃ θὰ εὐλόγη,

Ὅρα καλή !...

Τὸ φίλασε τὸ δῶρο της τ' αἰτίμνη.
Συχρὰ τὸ σέβον ἀπ' τὸ στυγρὸ πὺς ἀπλόνη γλυκοκοίμητο.
Καὶ τοῦ σκορπίζω χίλια δυὸ φίληματα ζεστά.
Ἄχ ! κ' εἶναι τόσο ζωντανὸ τ' ὄνειροπλάσμα μου,
σάν νὰ θαρρῶ πὺς ζαναῖθ τὸ σῶμά της σίμα μου,
πὺς μὴθυμένο ἀπ' τὴν παλιὰ τὴ γλῶσσα μὲ βαστά.

Τίτῃ τὴν βλέπω, σὲ χρυσὸ στεφάνι, σάν νεράδα
μὲ ποδαράκια φιδιοῦ, πὺς τέτοια δὲ ζαναῖδα,
τῆς πρώτης τῆς ἀγάπης μου λατρόδωρη χαρά
λες κάποιον εἰσβολοῦστρα, κι' ἀθῶα καὶ κολαμένῃ,
πὺς μὲ μιά σιγὰ τὸν ματιῶν, ἀπὸ φωτιῆς βγαλμένη,
καμῖνα πάθους μ' ἀνὰρ σὰ στήθη καφετιά.

Τὸ Ἑλληνικό της τὸ κορμί μὲ θέρμη κρεοῖλσσα,
πὺς σ' ἀγῆ λειψονύμια, πὺς σὲ τρέλλας λῦσσα,
μὰ πάντα σὲ μὴ ἀρσώστη γιά ἀγαπῆ ἐπιθυμία,
κορμί, πὺς φιδὴ ἀνθρώπινο, κυλιώνται σὸ κρεβάτι
μὲ ὑστεριόμοι ἀνυπόστατον ἀσπρονάλεινο μάτι
γιά νὰ μὴ σβῇ τὸν πόθο μου καὶ τὸν γεννὰ μὲ μία.

Τὰ κοραλλένια χέλια της, ἡγρὰ καὶ μυρωμένα,
ἡ κνήμες καὶ τὰ πόδια της τὰ μικροκαμωμένα
καὶ τὰ μαλλιά της, κῆματα μαυρίλως σκοτεινά,
ὁ ἀγαλματέσιος τῆς λαϊκός, τὰ παχυνά της μέλη,
ἡ μουσικὴ τῆς ὡμορφῆς, πὺς λῶγαν σάν μέλι,
καὶ τὰ μεγάλα μάτια της τὰ μαυρογαλανά.

Η ΑΝΕΚΔΟΤΗ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΑΝΔΡΕΑ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΥ

[Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ ὑποσημειώσεις τοῦ κ.

Χαρίλ. Ἀντωνάτου. Οὐδεὶς ἔχει δικαίωμα ἀναδημοσί.

σεως τῆς καὶ ἐκδόσεως ἐκτὸς τοῦ μεταφραστοῦ.]

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα ἀποτελέσματα αὐτοῦ τοῦ συστήματος εἶνε, πιστεύω, ὅτι ἡ γυναῖκα δὲν παραλείπει νὰ γίνῃ οἰκονόμος, γιὰτὶ προσαρμοῦνται σ' ἐκεῖνον, πὺς κατέχει, δὲν ἐξοδεῖται παρὰ γιά χρήσιμα πράγματα κι' ἀπαρνιέται τὴν ἐπιπολαιότητα, δὲν ἐπιπιδάναται τὸν ἀντρώπο, οὔτε ἀφορμὴ νὰ παραπονιέται. Κάνοντας ἔτσι ὁ ἀντρώπος δὲν ταπεινώνεται καθόλου, ὅπως θὰ μπορούσαν νὰ πιστεύουν οἱ ὁπαδοὶ τῶν παλιῶν συστημάτων. Διατηρεῖ ἐπίσης διὰ τοῦ τῆς θέσης τῆς οἰκογένειας. Ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε ὁ ἀρχηγός τῆς, σύντροφός της μὲ τὴν γυναῖκα του, κι' αὐτὴ εἶνε ὁ ταμίας του. Καταθέτει στὰ χεῖρά της τὰ ποσά, πὺς τοῦ ἐρχονται ἀπ' ἑξῆς καὶ πέρνει ὕστερ' ἀπ' αὐτὴν ὅ,τι κάθε φορά εἶνε ἀναγκαῖο γιά τὰ κοινὰ συμφέροντά τους, γιά τὰ ὅποια δίδουν ἀμοιβαία λογαριασμό. Τὸ σύστημα αὐτὸ συντελεῖ πολὺ στήν οἰκιακὴν εἰρήνην, στήν οἰκονομίαν, στήν τάξιν, καὶ στήν εὐτυχίαν τῆς οἰκογένειας.

Γιά νὰ μὴ πορῇ νὰ σταθῇ αὐτὸ τῆς τέλειαις ἰσοτήτας, πρέπει ἐπίσης οἱ δυὸ σύζυγοι νὰ εἶνε ἴσως σχεδὸν ἥλικιαι ἀνάπτεξες μὲ κάποιαν ὁμοιότητα στο χαρακτῆρα, κι' ἐπειδὴ ἀπὸ τῆς ὁμοιότητος τῶν χαρακτῆρων γεννιέται ἡ συζυγικὴ ὁμόνοια κι' εὐτυχία, εἶνε ἀπαραίτητο ὁ ἀληθινὰ φρόνιμο ἀνθρώπος σ' αὐτὸ τὸ ὁμεῖο κυρίως νὰ φέρνουν τὴν προσοχήν τους : στήν ἐκλογὴν μιανῆς συζύγου.

Τέτοια ἐστάθηκε ἡ περίπτωσις στήν οἰκογενειακὴν μου ἑστία. Ὅλος ὁ ἀποφάσεις, πὺς ἐπρεπε νὰ λάβωμε, συζητιώτανε πάντα ἀπὸ προτῆτερα μεταξύ ἐμὲ καὶ τῆς γυναίκας μου. Ὅταν κάποτε ἔνας ἀπὸ μᾶς ἐπέμεινε στή γνώμην του, ὁ ἄλλος εὐγενικὰ ὑποχωροῦσε. Ἐτσι ποτὲ δὲν φάνηε αἰτία δυσαρμονίας ἀνάμεσόν μας. Ἀμοιβαία ἀγάπη καὶ σεβασμός μᾶς ἐφύλαξε πάντα ἀπ' αὐτὴν τὴν ὁγγὴ τοῦ Θεοῦ. Τέτοια στάθηκε ἡ οἰκογένεια, μέσα στήν ὁποία μεγάλωσαν οἱ κόρες μου. Παραβρέθηκαν πάντα τῆς συζητήσεώς μας, τόσο στὲς οἰκιακῆς, ὅσο καὶ στὲς φιλολογικῆς καὶ γινώσκουσιν ἀπὸ τὴν παιδικὴν τὴν ἡλικίαν, τὴν θέσιν τους, καθὼς ἐπίσης καὶ τῆς προσπάθειες, πὺς ἐκάνουμε ἀδικοῦσα, γιά νὰ ἐπαρκέσωμε στὲς ἀνάγκες τους καὶ ταυτοχρόνως νὰ καλλιτερέψωμε τὸ πνεῦμα τους.

Αὐτὸν τὸν τρόπο τῆς ἀνατροφῆς τῶν παιδιῶν μὲ ἐκτέλεσε γιά τὸν καταλλήλοτο, γιά νὰν τ' ἀναπτύξωμε διανοητικὰ, χωρίς νὰ κορυφώσωμε τὴν διάνοιά τους. Μόνον σὲ συζητήσεως οἰκονομολογίας δὲν παραβρισκότανε. Ἡ γυναῖκά μου πεῖο μορφωμένη ἀπὸ μὲ τους συζητοῦσε γιά ἱστορικὰ γεγονότα, κι' ἄλλες χρήσιμες γνώσεις καὶ τῆς ἐκάνε νάχουν ἐνδιαφέρον γι' αὐτὲς τῆς διηγήσεις, γιὰτὶ δὲν εἶχαν καθόλου τὸ ὕψος μαθημάτων. Ἀκούοντες ὕστερα τῆς συζητήσεως μᾶς γιά ζητήματα οἰκονομικὰ ἢ θέματα φιλολογικὰ, παρακολουθοῦσαν ἐπίσης τῆς κρίσεις μᾶς, ὅσο χρόνο τῆς ἔφευγε. Ἐτσι μὲ τῆς πρακτικῆς αὐτῆς ἐξάσκησης, συνηθισμένης στήν οἰκογένειάν μου, τὸ πνεῦμα τους ἐτεροφύοντο καὶ ἐσχηματίζοντο. Ἡ πρώτη λοιπὸν ἀνατροπὴ τους ἐγένεε μὲ τὴν μέθοδο τῶν παραδειγμάτων καὶ στάθηκε ὁλοκληρὴ ἀνατροπὴ : ἀποφενύονταν κάθε ἐπικίνδυνον ἐπικονωνία τους μὲ τὰ ἔξω, προσφέροντας στήν ψυχὴ τους τροφὴν μέσα στήν οἰκιακὴν ἑστία, δὲν παρουσιάζουμε ποτὲ μπροστά τὰ μάτια τους ἐνα κακὸ παράδειγμα, ποτὲ δὲν ἀκούσθηκε μεταξύ ἐμὲ καὶ τῆς γυναίκας μου μιά τραχὺ λέξη, ποτὲ παραφορὸς ὁργῆς, ποτὲ ὁμιλίες ἢ λόγοι ἀπρεποῖ, δὲν ἤξεραμε τῆς δαπάνης καθαρῆς πολιτείας, μόδας, ἢ ἄλλες ματαιότητες, κι' ἐπίδειξες. Εἴχαμε κανόνες τῆς ζωῆς τῆς φροντίδας τῆς εὐδαιμονίας τῆς οἰκογένειάς μας, ἀνάλογα μὲ τὰ μέσα μας, χωρίς νὰ προσκολλώμαστε σ' αὐτὰ τὰ ἐπιδεικνύοντα μηδαμινὰ πράγματα, πὺς σκεπάζουν συχνὰ τὴν ἡθικὴν ἀθλιότητα καὶ τὴν ματαιότητα τῶν ἀνθρώπων.

Μέχρι σὲ μιὰν ἐποχὴ ἡ γυναικὴ μου, εἶχε ἀναλάβει ὁλοκληρῶς τὴν διδασκαλίαν. Ἐμαθε στῆς κόρε : μᾶς τὴν Ἑλληνικὴν, τὴν Γαλλικὴν καὶ τὴν Ἀγγλικὴν καὶ τῆς ἐδίδασκε μὲ τους καλλίτερους δασκάλους τῆς χώρας μερικὰ μαθήματα τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς. Ἐξορῶντας ἀπὸ τὴν δικὴν μου πεῖρα πὺς δὲν πρέπει νὰ ἐμπόδισθῃ τῆς φυσικῆς κλίσεως στῆς σπουδῆς, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας νὰ τῆς ἐνθῶσθῃ σ' ὅλα, ἀρχισα ἐνωρίς νὰ καιροφυλακτῶ τῆς ἀρεσκείας τῶν κοριτσιῶν μου καὶ νὰ παραφυλάξω τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἰδιαίτερων διαθεσεων, πὺς μπορούσαν νάχουν. Παιδιά, τῆς ὡδηγοῦσα θεληματικὰ παντοῦ, διότι ὅλην τὴν μουσικὴν, ὅσο γιά νὰ κεντήσω πιδανὸν ταλέντο, ὅχι τόσο γιά νὰ τῆς δασκεύωμαι, ὅσο γιὰ νὰ γαρνιρῶ μέρους ἢ σὲ τοποθεσίαις ρομαντικῆς. Ζητοῦσα νὰ τῆς κάμω νὰ νοιώσουν τί εἶνε τοιοῦτο καὶ πὺς μὴ πορεῖ κανεὶς νὰν τὸ ξαναπαρστήσῃ μὲ λόγια ἢ μὲ χρώματα. Τῆς ὡδηγοῦσα σὲ θέατρο, τοὺς διηγιώμενον ἀνέκδοτα, πὺς τὰ διέλεγα ἐνδιαφέροντα, καὶ τῆς ὡτοῦσα ἐπειτα νὰ μὴ τ' ἀναπτύξουν γραφτό. (Ἄ οὐθεὶ)

Ὅλες αὐτῆς ἡ μακρονῆς τῆς σάοκας τῆς ἀχτιδῆς
Τ' ὁρμάνεμένο μου κορμί φιλοῦν, καὶ μὴν ἐλπίδες,
Ἀπ' τὴν στιγμή πὺς μ' ἀρπῶν ἐκείνη ξανθὴ.
Καὶ ἐξορῶντας μὲ καμῖ. Ἡ ψυχὴ μου, ἄχ ! εἶλα πάλι !.
Θαροῦ ξανά πὺς τὴν κρατῶ, στοῦ ὄνειρόν μου τὴν ζαῖν,
σάν πρῶτα τὴν ἀγκάλιαζα, σὸν ξύπνο μου γλυκά...

Μιχ. Ἀργυροπούλος

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΩΝ ΕΦΕΥΡΕΣΕΩΝ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΘΕΡΑΣ

Πὺς ἐξευτελίζονται οἱ ἐφευρέται. — Τὸ ἀεροπλάνον τοῦ Σολομώντος καὶ ἡ Βασίλισσα Σαβὰ. — Τὸ πάθημα τοῦ ἐρημίτου μὲ τὴν ὁμπελλά. — Ἡ ἀφίξις τοῦ πρώτου ἀεροπόρου εἰς τὰς Ἀθήνας. — Ἡ πρώτη πτήσις ὑπὲρ τὸν Παρθενῶνα. — Αἱ Ἀθήναι πρὸ 36 ἐτῶν.

Δὲν ὑπάρχουν μοχθηρότεροι σοφοὶ εἰς τὸν κόσμον ἀπὸ τοὺς σοφοὺς πὺς ἐφευροῦν καὶ ἐξηγοῦν τ' ἀρχαῖα χειρόγραφα. Τὰ τροχικὰ αὐτὰ τῶν βιβλιοθηκῶν μᾶς ἐξαφνίζον κάθε τόσο μὲ μιάν ἀποκάλυψιν ἢ ὁποία ἡ ἐρχεται νὰ καταστρέφῃ ἕναν ὄρατο θρόνον ἢ νὰ φέρῃ εἰς φῶς ἕναν ἄλλον ὁ ὁποῖος ἀποδεικνύει τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς τῶν καθυστερημένων. Ἐπὶ παραδείγματι, ἀνακαλύπτεται ἡ πυρτις. Ὅλος ὁ κόσμος χαίρεται καὶ ἀγάλλεται πὺς πρὸδος σημεῖωνται εἰς τὴν ἀνθρωπότητα. Καὶ τί πρόδοσι ! Οἱ ἀνθρώποι θὰ μπορούν νὰ ἐξολοθρεύουν ἀλλήλους ἐυκολώτερα παρὰ μὲ τὰ δόρατα, τὰ βέλη, τοὺς λιθοβόλους καὶ τοὺς πολιορκητικούς κρούους πὺς ἐχρησιμοποιοῦσαν ὡς τότε. Πράγματι, ἡ μαρτυρὴ εἰσάγεται εἰς τὴν πολεμικὴν τέχνην καὶ κάνει θαύματα... ὁλέθρου. Ἀλλ' ἐνῷ ἡ νέα ἐφευρέσις ἐξοικειοῦται εἰς τὸ κατακόρυφον τῆς δόξης τῆς, ἐφευροῦται στή μέση ὁ ἀρχαιοδίφης πὺς μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ἡ ἐφευρέσις δὲν εἶνε καθόλου νέα, ἀφοῦ τὴν ἤξεραν πρὸ τῶσων χιλιῶδων χρόνων οἱ Σίναι. Οἱ πρόγονοι οὗτοι τοῦ Τσιν—Τσιν—Τσιν μόνον εἰς τοὺς πόλεμους τῶν μετεχειρίζοντο πυρτιδα, ἀλλὰ καὶ πυροτεχνήματα ἑστειναν, ἴσως μάλιστα καὶ ὠραιότερα ἀπὸ ἐκεῖνα πὺς φαιμπαρίζουν ἀπὸ ἐτῶν ὁ μονόγερμα Παλὺμπλας πρὸς τέφρην τῶν χαρῶν Ἀθηνῶν. Ὁ θρόνος τῆς πυρτιδῆς χάνει ἔτσι τὴν ποιήσιν του, ὅπως καὶ ὁ τῆς τυπογραφίας, ἡ ὁποία πολλοὺς αἰῶνας πρὸ τοῦ Γουτεμβέργου ἦτο γνωστὴ εἰς τοὺς Κινέζους, ὅπως καὶ ἡ ἐφευρέσις τῆς δακτυλῆθρας τῆς ὁποίας ἐνομιζόμενον ἐπινόων τοὺς νεότερους πολιτισμοὺς μέχρι τῆς ἡμέρας πὺς βρήκαμε δακτυλῆθραν μέσα εἰς Αἰγυπτιακὸν τάφον.

Τώρα, ἕνας Ἀγγλὸς ἀρχαιοδίφης ἐρχεται νὰ μᾶς βεβαιώσῃ ὅτι καὶ τὸ ἀεροπλάνον εἶνε ὄχημα ἐναερίου μᾶς παλαιότητας ἐποχῆς. Δὲν πρόκειται πιά γιά τὸν θρόνον τοῦ Ἰζάρου μὲ τὴν κρηνοπύργον μηχανὴν του καὶ τὸ ὁδοῦ ναυαγίό του εἰς τὰ ὕδατα τοῦ ὁμιανύμου πελάγους. Οὐτε νὰ ἐπαναληφθῇ πρόκειται ὁ μῦθος τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου πὺς ἐπέταξε πρὸς κατάκτησιν τοῦ οὐρανοῦ τοῦ ἰδὸς καθάλας ἐπάνω εἰς ἐνα γιγαντοπύργον αὐτοῦ. Ὅλα αὐτὰ εἶνε γνωστὰ καὶ ἐπανεληφθῆσαν κατὰ κόρον. Ὁ Βρετανὸς ἀρχαιοδίφης ἀποκαλύπτει πὺς τὸ πρῶτον ἀεροπλάνον ἐπενόηθη ἀπὸ τὸν σοφὸν Σολομῶνα, ὁ ὁποῖος ἐδίδρισε τοῦτο εἰς τὴν περιλάλητον Βασίλειαν τοῦ Σαβὰ !

Τὸ ἀνεκάλυψε, λέει, εἰς παλαιὸν Ἀβρυσσινικὸν χειρόγραφον μὲ τὴν πρόσθετον πληροφορίαν ὅτι τὸ ἀεροπλάνον τοῦ σοφωτέρου τῶν βασιλέων ἦτο ὄχημα πολυτελέστατον, μὲ θαυμασίαις γλῶσσας, ἀνετον, ὅστε νὰ χορῇ δυὸ ἐπιβάτας. Τὸν φιλογόνον βασιλέα βέβαια καὶ τὴν ὠραιότητα τῆς βασιλείας, ἡ ὁποία ἐκεῖ ἐπάνω στοὺς αἰθέρας θ' ἀντιμεπερῇ πλουσιωπαρόχους τὸν ἐφευροῦσιν καὶ δωρητὴν ἀνακτα.

Παῖς λοιπὸν καὶ ὁ θρόνος τοῦ ἀεροπλάνου. Τὸ ἐνομιζάμε δικὸ μας καὶ εἶνε παλαιότερος ἀπὸ τὴν Παλαιὰ Διαθήκην. Σιγά-σιγά θ' ἀποδειχθῇ ὅτι οἱ αἰῶνες δὲν ἐπρόσθετε τίποτε εἰς τὴν πρόδον, θὰ καταντήσῃ ὁ βλακωδέστερος τῶν αἰώνων. Ἀλλὰ γιὰ νὰ ἐκπληρωθῇ, Σχεφθῆτε : πόσος καιρὸς εἶνε πὺς λέει : «ὁ Διάβολος νὰ σὲ πάρῃ !» Καὶ ὅλοι ἐξορῶμε ὅτι ὁ Διάβολος κάνει καὶ ἐναερίως τὰς μεταφορὰς του. Ὁ μανδίας τοῦ Μεφιστοφελῆ—γιὰ νὰ μὴ ἀναφερόμεν τίποτε ἄλλο—εἶνε ἐπίσης ἕνας παλαιότατος Γερμανικὸς θρόνος....

Κάθε ἀνακάλυψις λοιπὸν παίρνει μορφαίως τὸν χαρακτῆρα ἀνασκαφῆς. Ὁ σύγχρονος ἀνθρώπος κορδώνων νομίζει ὅτι κατ' ἐξῆς, ἔχει διπλάσια εὐροιστεχνίας, παριστάνει τὸν μεγαλοφυῆ, μέχους ὅπου ἐννοεῖται ὁ ἀρχαιοδίφης μὲ τὰ ματυνῶν καὶ τὸν ἀποστομίζῃ : «Μὴ παρακορδώνεσθε, κύριε. Ἡ ἐφευρέσις σας ἦτο γνωστὴ εἰς τοὺς Ἀραβας, τοὺς Σίνας, τοὺς Αἰγυπτίους. Εἶσε ἕνας ἐπιτίθεος ἀνιγγορῆς καὶ νὰ μᾶς συγχωρεῖτε !» Μήπως κατ' ἐτόιο δὲν συνέβη μὲ τὸν ἐρημίτην τοῦ ἀνεκδότου ; Ὁ ἅγιος ἀνθρώπος ἐξοῦσε εἰς τὴν κορυφὴν ἐνός βουνοῦ, μὴ ἔχων καμμίαν ἐπικοινωνίαν μὲ τοὺς ἀνθρώπους. Γιά νὰ κερᾶσιν τὴν ὥρα τοῦ ἐβλῆθαι νὰ πνοιήσῃ κατ' : Τὴν ὁμπελλά. Ἡ χαρὰ του ἦτο μεγάλη, καὶ μὰ μέρα πὺς ἐβρεχε ἠδὲλῃσε νὰ κάμῃ πανηγυρικῶς τὴν ἐπίδειξιν τῆς ἐφευρέσεώς του. Μὲ τὴν πρωτόγονον ὁμπελλά του ἀνοιχτῇ, κατέβηκε εἰς τὴν πλησιέστεραν πόλιν. Ὅταν ἐμπῆκε, εἶδε πλῆθος ἀνθρώπων μὲ ἀνοχτῆς ὁμπελλῆς, οἱ ὁποῖες μάλιστα ἦσαν κομψῆς, μεταωπῆς, καὶ μὲ ὠραιὰς λαβὰς. Ὁ ἐρημίτης ἀπογοητευμένος ἐκλείσσε τὴν χονδροειδῇ ἰδικὴν του καὶ ἐφυγε γρήγορα πρὸ τὰ βουνά του.

Συμπέρασμα : Οὐδὲν καινὸν ὑπὸ τὸν ἥλιον. Ἀληθινὰ παλαιὰ καὶ αἰὶς ὅσον ὁ κόσμος.

Σχετικῶς πρὸς τὴν ἱστορίαν τῆς ἀεροπορίας, ἐνδιαφέρον εἶνε νὰ γνωστῇ πὺς τὴν ὑψώθη τὸ πρῶτον ἀεροπλάνον εἰς τὸν Ἑλληνικὸν οὐρανόν. Λοιπὸν, τοῦτο ἐγένετο τὴν ἀνοιξὴν τοῦ 1890, ἦτοι πρὸ 35 ἐτῶν. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην οἱ Ἀθηναῖοι—πενήντι τότε εἰς θεάματα—ἐδοκίμασαν ζωρᾶν συγχίνων ἐκ τῆς ἀφίξεως τοῦ Ἱταλοῦ ἀερονάουτο Σπλεττίνου ὁ ὁποῖος ἤλθε εἰς τὰς Ἀθήνας κομίζων καὶ τὸ μέγα ἀερόστατον του «Οὐρανία». Τὸ γεγονός διευτυμάνισθη διὰ τῶν ἐφημερίδων τῆς ἐποχῆς, ὅταν δὲ ἀνήγειλε τὸ πρῶτον ὑπὲρ τὸν κλισιὸν ἐδαφὸς τῆς Ἀττικῆς ἐναερίων ταξειδίων του, ἡ συγχίνους ἐκορυφώθη. Τὴν 4ην Ἀπριλίου, ἡμέραν Τρίτην (ὁ ἀερονάουτος δὲν ἦτο πολυηπτικός) πλήθρὸς κόσμου συνέσπευσαν νὰ παρακολουθήσουν τὸ πρωτοφανὲς θέαμα. Τὰς ἀφορμὰς φάσεις τῆς ἱστορικῆς ἐκείνης ἀνυψώσεως μᾶς ἀρρηγεταῖο συντάκτης τῆς ἐφημερίδος «Θεατῆς» τῆς Ἀνατολῆς Ζ. Τεῖμς ὁ ὁποῖος ἦτο ἀπὸ τοὺς πρῶτους πὺς ἐλαβον μέρος εἰς τὴν ἀνὰ τοὺς αἰθέρας διαδρομήν. Τὸ σχετικὸν χρονικὸν ἔχει ὡς ἑξῆς :

«Τῆς ὑψώσεως ἀναγγελθείσης διὰ τὴν 4ην ὥραν μ.μ. ὁ κ. Σπλεττίνος ἤρχισεν ἀκριβῶς τὸ μεσημέρι νὰ γεμίσῃ τὸ ἀερόστατον του μὲ ἀέριον διὰ σωλῆνος διαμέτρου 20 ἑκατοστῶν. Τοιοῦτοτρόπος, κατὰ τὴν ὁρισμένην ὥραν τοῦτο, περιέχον 2.000 κυβ. μέτρα ἀερίου, ἡδύνατο ν' ἀνυψώσῃ τοὺς ταξειδιώτας οἱ ὁποῖοι ἦσαν πέφτε τὸν ἀριθμόν : Ἡ Δ/νις Ἀδέλα Μαρτέν, καὶ οἱ κ. κ. Στέφ. Μεταξῆς, ἀξιωματικὸς τοῦ Ἱππικῆς, Ἀν. Μεταξῆς, ἀρχιτέκτον τοῦ Δήμου, Προσαλέντης, μηχανικὸς τοῦ Ναυτικοῦ, καὶ Τζέιμς, ὁ ταπεινὸς συγγραφεὺς τῶν γραμμῶν τούτων... Μετὰ τὴν παρουσίαν ὁμῶν πρὸς τὸν κ. Σπλεττίνον, παρεκλήθημεν ὑπ' αὐτοῦ νὰ μὴ ἀπομακρυνθῶμεν τοῦ ἀκατίου, τὸ ὁποῖον ἦτο προσδεδεμένον εἰς τὴν περιαλύπτον τὸ ἀερόστατον δίκτυον. Εἰς τὴν πρόσκλησιν : «Κύριοι ταξειδιῶται, ἐμπρός !» ἕκαστος κατέλαβε τὴν δι' αὐτόν προορισμένην θέσιν... Ἡ συγχίνους ἦτο μεγίστη μεταξὺ τῶν θεατῶν, μεγαλότερα δὲ εἰς ἡμᾶς τοὺς ταξειδιώτας, ἕκαστος τῶν ὁποίων εἶχε καὶ ἀσχολίαν νῆαν, εἶπε ὅπως κρατεῖ σχανίον, εἶπε ὅπως βαστάζει τὸ ἔρμα, τὸ ὁποῖον ἀπετελεῖτο ἐκ λινῶν σάκκων πελτρομεμένων δι' ἄμμου.

Ἐπρεπε νὰ τοποθετῶνται εἰς τρόπον ὅστε νὰ δυνάμει νὰ κενώσωμεν αὐτοὺς, ὅμα παρουσιάζετο ἀνάγκη. Σημειωτέον ὅτι εἰς ἐμὲ εἶχε ἀνατεθεῖ διπλὴ ὑπερεσία. Ἐννοοῖσα νὰ ἐπαρῶνται ἐπὶ φαιλῶν τινοῦ ἔσθου καὶ κοινῆς, αἱ ὁποῖαι συναπετέλουν τὸ ἔρμα, διότι ἐσκεπτόμην ὅτι, ἐάν ἀναγκαζώμεθα νὰ περᾶσωμεν τὴν νύκτα εἰς τὸν αέρα, ἐκατοντάδες τινὰς μέτρων ἀνοῖθεν τῆς Πεντέλης δὲν θὰ ἦτο δύσπεστον νὰ τυλῶσωμεν τοὺς στομάχους μᾶς διὰ μᾶς δόσεως κοινῆς.

Ἐνῷ κατεγινώμεθα εἰς τὰς ἀσχολίας αὐτάς, ὁ κυβερνήτης διέταξε νὰ λυθοῦν τὰ πρὸς τὴν κοινὴν ὑπερεσίαν ἡν συ

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Μ' ΕΝΑ ΣΜΠΑΡΟ ΔΥΟ ΤΡΥΓΟΝΙΑ

ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ ΦΟΛΕΥ

1η Μαρτίου

Είμαι δεκαοχτώ χρονών. Δεν είμαι ευμορφική, είμαι νόστιμη. 'Αρέσω στους σοβαρούς χορευτές, σ' εκείνους που σκέπτονται για γάμο, αλλά καταλαβαίνω ότι τους άρεσω από σύνολο κι' όχι στις λεπτομέρειες, ενώ υπάρχουν λεπτομέρειες που αιχμαλωτίζουν, που σκλαβώνουν.

Αδελφές λοιπόν μου λένε: «Κοιμήσου. Η λεπτομέρεια. Και μια και δεν θέλω ν' άραχνιάσω στο ράφι πρέπει να βρω γιατρεία. Άλλα πώς; Να πλακώσω ή να σηκώσω τη μύτη μου; Να τραβήξω τα μάτια μου σαν κινέζα; Αυτό μου φαίνεται πως πονεί. Να κάνω ασυνήθιστα το κένισμά μου, το ντύσιμό μου; 'Αδύνατον' ή μαμά είναι οίκονόμα κι' ο μπαμπάς ασυήθης».

Μ' όλα ταύτα δεν απελπίζομαι: θα σκεφθώ, θα παρατηρήσω, θα ψάξω και θα βρω,

6 Μαρτίου

Χθές, στη χορευτική έσπερίδα των Μπουκάρ, όταν εκείνη η άσχημομοῦρα, η Μίς Μπέλ, έμπηκε στο σαλόνι, όλοι ψιθυρίζανε: «'Αρραβωνιάστηκε!» 'Αμέσως η Μίς Μπέλ, έτράβηξε όλων την προσοχή, την κοιτούσαν με περιέργεια, παραμονεύανε τα φερσίματά της με τον άρραβωνιαστικό της, την τριγυρίζανε, την άγγιζαν, μ' εκείνη την άκατανίκητη περιέργεια που αισθανόμαστε μέσα στον κόσμο, για κάθε τι που λέγεται γάμος. Παρατηρούσα πως οι νέοι, ο 'Αλφρέντ Μπουκάρ μέσα στους άλλους, τσακίζονταν να πάνε να προσκαλέσουν την άρραβωνιασμένη και να την σύρουν ζωηρά, να την σφίξουν κοντά τους χορεύοντας, να την κάνουν να φλυαρήσει. Παρατηρούσα επίσης ότι οι χορευτές δείχνανε οικειότητα με την κοπέλλα ένθουσιασμένοι που ο μνηστήρ της δεν μπορούσε να κρύψει τη ζήλεια του. Νευρώνανε αντίθετες και κατσουφιάζανε όταν οι δύο άρραβωνιασμένοι ευρίσκοντο κοντά και ξαναπέφτανε στην άμοιβαία έκστασι τους. Γιατί όλοι, λοιπόν κάνανε φλέτο, σ' αυτή τη μικροασχημομοῦρα Μίς Μπέλ που την περιρρονοῦσαν ακόμη χθές τότε που ήταν ελεύθερη; Είναι η αιδωνία έλξης το άηγορευμένο φρόντο; Δεν μπορώ να τ' άγιάσω πέρα με την ψυχολογία αλλά καταλαβαίνω πως για να ψαρέψω κανείς ένα σύζυγο, πρέπει πειο μπρος με βοή ένα άρραβωνιαστικό.

8 Μαρτίου

Το σχέδιό μου βρίσκεται σ' έμελέσει. Πρέπει να βρω πρώτα, όχι έναν αληθινό άρραβωνιαστικό, αλλά ένα ψεύτικο, ένα άρραβωνιαστικό προσωρινό, που θα με βοηθήσει να τσακώσω τον αληθινό, τον αληθινό που θα μ' άρέσει, το γυιό Μπουκάρ παραδείγματος χάρι. Έτσι ο Μπουκάρ θα τσιμπήσει το δολώμα, θα πισώσει στο δούλι, και ύστερα θα έχω και την ύπερφηφάνεια όχι με έκλειψε από την άγκυλιά του άλλου.

Ήθελα να ξέρω μόνον που θα ξετριπώσω αυτό τον καλόβολο νέο, τον δίδην μνηστήρα, αυτόν τον νέο που δεν θα προδώσει ποτέ τη συνεννόησή μας. Ποιός θα θελήσει να φορτωθώ ένα τόσο άχάριστο ρόλο;... 'Ο ξαδελφός μου ο Παῦλος, τσως;

Ναι, ο ξαδελφός μου, αυτό θα μπορούσαν να το χάσουν πολύ εύκολα. Οι γονείς μου οι ίδιοι θα χαρούν. 'Ο ξαδελφός μου έπειδή βρίσκεται στη Σχολή των Ευέλπιδων και βγαίνει μόνο το Σάββατο το βράδυ δεν θα μ' ένοχλή και πολύ. Μόνο, που είμαι πειρακτικό, κι' εκείνος απότομος και φωνακλός και δεν είμαστε καθόλου καλοί φίλοι.

'Ο Παῦλος άραγε θα δεχθώ ν' αναλάβω αυτό το ρόλο;

10 Μαρτίου

Χθές, σαββάτο βράδυ, μόλις ήλθε ο Παῦλος για το δείπνο, του μίλησα εμπιστευτικά:

— Παυλάκη, έχω μία καλή ιδέα: θέλεις ν' άρραβωνιαστοῦμε;
— Έκανε μία γκριμάτσα όχι και πολύ κολακευτική:
— Και το λές αυτό, μία καλή ιδέα;
— Μην είσαι βλάκας, Παυλάκη! 'Θά άρραβωνιαστοῦμε στα ψέμματα, για να γελάσουμε τους άλλους...
— Εξήγησα την ιδέα, και τελείωσε:

— Είπε όπως το φάρμακο με το λυκόφαρο: δένουν στο άγκιστρο ένα μικρό ψαράκι από τζιγκο, κι' όταν το μεγάλο έρχεται να το καταπιεί, τσακύνεται. Όταν βγάλουν το ψάρι, μένει το μικρούλι. Θέλεις να είσαι πὺ το μικρό αυτό ψαράκι από τζιγκο;
— 'Ομολογῶ πως όλα αυτά στην άρχή δεν κάνανε καθόλου καλή έντύπωση στον Παῦλο.

— 'Η ιδέα σου δεν είχε κουτή, μου είπε, και βλέπω άμέσως το

συμφέρο σου. 'Αλλά το δικό μου δεν το βλέπω καθόλου. Θά πρέπει να κάθωμαι όλη την ώρα κοντά σου, να κάνω τὸν έρωτευμένο, να τσακίζομαι για ότι θέλεις: αυτά θα με κουράσουν πολύ. 'Υστερα δεν ξέρω, και δεν μ' άρέσει να χορεύω, και δυο άρραβωνιασμένοι πρέπει να χορεύουν συχνά μαζί.

— Δεν θα είναι και τόσο κουραστικό όπως λές. Δεν θα σε πειράζω πειό, θα είμαι χαριτωμένος, πολύ χαριτωμένος, θα δῆς...
— Είναι το ίδιο, μου αγαθέταίς μία άγγαραία. Εάν αυτό σ' έσυρηται, και εάν δεν διαρκέσει και πολύ, θα το κάνω με όλα ταῦτα, αλλά είναι μία αληθινή άγγαραία. Κι' όταν στο τέλος ψαρέψω αυτό το λυκόφαρο, εγὼ βέβαια θ' απομακρυνθῶ θλιβερά; Δεν είναι έτσι; Αυτό όμως είναι ταπεινωτικό για ένα στρατιωτικό! Χωρίς να λογαριάσουμε πως αν δεν ψαρέψω τίποτα, μένω πάνω σ' άγκιστρο, εγὼ.

— Επέρασε πολύ ώρα, για να τὸν καταφέρω, αλλά μ' όλα ταῦτα σήμερα το πρωί ύστερα από ένα εξαίρετο πρόγευμα, και τρία ποτήρια κονιάκ, ο ξαδελφός μου έζητησε την χείρα μου! Γενική έκκλησις για τους γονείς μου, αλλά έκπληξις ευχάριστη.

'Η μαμά διασφαλίζει παντού το μεγάλο αυτό γεγονός!...

17 Μαρτίου

Χθές Σάββατο, δεύτερος χορὸς στους Μπουκάρ. Μή περιτριγυρίζανε, με χρυιδέαν, μου έδιναν συγχαρητήρια, κι' από το πρώτο χορὸ ο 'Αλφρέντ Μπουκάρ με έκύνταζε. Μου ζήτησε μάλιστα να με χορέψω. Δελά εγὼ τὸν δείχνω τὸν Παῦλο:

— Ρωτήστε τὸν άρραβωνιαστικό μου!
— 'Ο Παῦλος έπαιξε τέλεια. Σκεπτότανε, διατάζε, τέλος επέτρεψε. 'Ο Μπουκάρ, με μία πρωτοφανή θέρη, μ' έσυρε μέσα στο στρόβιλλο, και δεν έστάθηκε παρά στο μικρό σαλονάκι του βάρδου, που ήταν έρημο. Εκεί με τη φωνή πνιγμένη με τα μάτια γεμάτα, απογοητευμένα άρχισε να λέει ασυνείδητος:

— 'Ετέλειωσε λοιπό: γὰ πὸν είσαστε άρραβωνιασμένη με τὸν ξαδελφό σας.

— Ήταν η εἰρήνη όλης τῆς οικογενείας μου, τὸν λέω.

— Και η δική σας;... Αὐτὸς ο άρραβὸν ήταν ἐπιθυμητός κι' από σὰς;...

— Νομίζω ναι...
— Έκανε ότι εταράχτηκε πάρα πολύ από την ερώτησή του, και επανέλαβα μ' ένα αναστεναγμό:

— Ποτέ δεν σκέφτηκα ότι μπορούσε να μ' αγαπήσει κανένας άλλος από τὸν ξαδελφό μου!

— Κι' αν αυτό γινότανε; εἶπε ταραγμένος.

— Αν κι' ένας άλλος σὰς αγαποῦσε;

— Αὐτὸς ο άλλος θά μου τὸ έλεγε... Θέλει να ξαναχορέψω με;

— Θέλω να προσθέσω κάτι πὸν τὸν στενοχωροῦσε, μόλις κάναμε δυο τρία βήματα, αλλά ξαναστάθηκε. 'Ο ξαδελφός μου είχε εμφανισθεῖ.

— Μὰ τ' εἶπε αυτό, γιατί δεν καθόσαστε στο μεγάλο σαλόνι, κάτω από τὰ βλέμματα όλων τὸν κόσμου, ψιχνώ τόσο ώρα να σὰς βρῶ, μὲς εἶπε.

— Κι' ύστερα μὸυπε σιγά στ' αὐτή:

— Εἰν' αὐτὸς πὸν σ' άρέσει;... 'Ο Μπουκάρ:

— Ναι, αὐτὸς!

— Παραξένο γούστο! Τέλος πάντων, ὅς εἶνε...
— 'Ο Παῦλος με τῇ σειρά του με άγκάλιασε κατόπιν σφιχτά και μὸυλεγε ευχάριστες κουβέντες στ' αὐτή. Τὸ μικρὸ ξανθὸ μουστάκι του μὸυ γαργαλοῦσε τὰ μάγουλα.

— Εστριφογυρῖζαμε κάτω από τὰ μάτια τὸν Μπουκάρ, ο οποίος στενοχωρημένος, απομακρυνότανε κι' ύστερα ξαναγύριζε πάλι γύρω να δῆλ. Κάθε φορά πὸν πλησιάζαμε, ο Παῦλος μ' έσφιγγε πιο δυνατά και δεν ήταν μονάχα τὰ χεῖλιά του πὸν τὰ έννοιοντο επάνω στο μάγουλό μου. 'Αληθινὰ ο Παῦλος δεν χορεύε καθόλου άσχημα. 'Αναγκάστηκε να τὸν σταματήσω:

— 'Η μουσική σταμάτησε... πήγαινε με στη θέσι μου, τὸν είπα.

— 'Αμέσως μόλις κἀθησα ο 'Αλφρέντ Μπουκάρ έτρεξε σιμά μου.

— 'Αλλά μ' ένα ξερό τόνο, θυμωμένο, αληθινὰ, ο Παῦλος έκαιψε τὸ φούρι του:

— 'Η ξαδελφή μου αὐτὸ το βράδυ δεν θά χορέψω παρά μαζί μου! τὸν είπε.

— 'Όλο τὸ βράδυ ο Μπουκάρ δεν ξεκόλλησε τὰ μάτια του από πάνω μου. 'Ο Παῦλος έπαιξε τὸ ρόλο τὸν έρωτευμένου θανμάσια και εγὼ όπως είχα ύποσχεθεῖ τὸν εύκόλωνα τὸ παιγνίδι όσο μπορούσα.

— Πιο καλά, γελῶντας με όλα του τὰ καλαμποῦρια, προσπαθῶντας να είμαι γλυκειά, περιποιητική, χαϊδιάρη, τέλος χαριτωμένη, πολύ χαριτωμένη. Για να μὴν απελπίζω όμως πὸν τὸν Μπουκάρ, πὸν και πὸν τον κοιτούσα μ' ένα τρόπο τόσο γλυκό, μ' ένα βλέμμα

βαθὺ και διαπεραστικό.

— Όταν φύγαμε ο Μπουκάρ τσακίστηκε να πάη να μὸυ φέρη τὴ μπέριτα μου, αλλά ο ξαδελφός μου, τὸν τὴν άρπαξε από τὰ χέρια απότομα και τὴν έρριξε στους ώμους μου. Στο τελευταίο σφίξιμο τὸν χερσὼν με τὸ Μπουκάρ, έκαμα τὰ μάτια μου να εἶνε υγρά, κι' έβρα α στη φωνή μου ένα πολύ εικονιζέ τρεμουλιασμα.

— 'Οχι, — μὸυ είπε χαμηλοφώνως — όχι μὸυ λέτε αντίο... θα σὰς ξαναῖδω!

— Ταυτοχρόνως όμως ο Παῦλος φώναζε πολύ θυμωμένα απ' τὸ μέρος πὸν στεκότανε:

— Μὰ ἐπὶ τέλους, ξαδελφέ! Τί κάνεις;... Θὰ κατέβης; Διάβολε!...

— Έτρεξα σιμά του και περνώντας τὸ χέρι μου στο μπράτσο του, χαρούμενη, τὸν ρώτησα:

— Λοιπόν, Παυλάκη, στενοχωρηθήκες;

— 'Οχι αληθινὰ, όχι και τόσο... όπως νόμιζα. Μονίχα μὸυ φαίνεται παραξένο πὸς αὐτὸς ο ψηλοέλεκας σ' άρέσει!

24 Μαρτίου

Τρίτος χορὸς στους Μπουκάρ. 'Ο Μπουκάρ τσιμπάει γερά τὸ δολώμα. Με τὴ βοήθειά μου ο Παῦλος παίξει τὸ ρόλο του όσο πᾶει και καλύτερα, άρχεις ν' αγαπήη τὸ χορὸ και να χορεύη πολύ καλά.

30 Μαρτίου

Τελευταῖος χορὸς στους Μπουκάρ. 'Ο Μπουκάρ πιάστηκε. Θὰ μίληση μὸυπε στο μπαμπά. Δεν βοηθῶ καθόλου πειό τὸν Παῦλο. Παίξει τὸ ρόλο του μονάχος. 'Αγαπᾷ τὸ χορὸ σὰν τρελλός. Αὐτὸ κάνει τὴν άναποχή μου να πᾶνεται. Μήπως και μ' αγαπᾷ;...

31 Μαρτίου

Τελείωσε. 'Ο Μπουκάρ έζητησε τὸ χέρι μου. 'Ομολόγησε κι' εγὼ πὸς τὸν αγαποῦσα! 'Η μητερούλα μου έμεινε κόκκαλο! 'Ο μπαμπάς θυμωσε! Μὲ θεωρήσανε γὰ έπίορκο. Δεν καταλαβαίναν πὸς άφηνα τὸν Παῦλο. 'Αγνοοῦσαν τὸ παιγνίδι...
— 'Εγὼ ἐν τούτοις έτρεξα σὶη βιβλιοθήκη πὸν βρίσκονταν ο Παῦλος και τὸν δώκα τὸ χέρι.

— Εὐχαριστῶ, Παυλάκη, χάρις σὲ σένα, έχω δὲ ἤθελα. Σοῦ δίνω τὴν ελευθερία σου.

— Μὸυ έρριξε μὴ θηριώδη ματιά και με φωνή βάνανση μὸυπε:

— Τράβηξε τὸ χέρι σου, είδεμῃ...

— Πᾶς—φώναξε δυσχερῆς—δὲν δέχεσαι να σφίξωμε τὰ χέρια;

— Εἶσαι σκληρὴ!...

— Δεν σε καταλαβαίνω, Παυλάκη.

— Μὲ καταλαβαίνεις πολύ καλά! βροντοφώνησε. 'Αφησα γελῶντας να με παρατῶνς τὰ πρώτα βράδια, και τώρα τυλίγεις. Πιάστηκε γὰ καλά. 'Αρκετὰ έκανα για τὸς άλλους! 'Αρκετὰ χόρεψα για τὸ λογαριασμὸ τὸν Μπουκάρ.

— Θέλω να χορέψω και για λογαριασμό μου.

— Δεν θέλω πειό να είμαι τὸ ψαράκι από τζιγκο. Θέλω να γίω τὸ λυκόφαρο!! Σέ... σέ... αάα...

— Παυλάκη... Και όμως μὸυ ύποσχεθήκες δὲ θά...

— Δεν έχει ὅτε όμως, ὅτε ξεόμω. Δεν παραιτοῦμαι. 'Επρεπε να τὸ περιμένῃς αὐτό. Σεμπερδεψέ τα ὅπως μὸυ έρέσεις τώρα...

1η Ἀπριλίου

Δεν ξέρω πὸς θα τὰ ξεμπερδέψω. 'Ο πατέρας βρίζει. 'Η μαμά κλαίει...

— 'Ο 'Αλφρέντ Μπουκάρ άναστενάζει. 'Ο Παῦλος σὸυλιέει. Μπορεῖ να τὰ χάσει κανένας μαζί τους. Δεν ξέρω πὸν να διαλέξω... Θεέ μου! Θεούλη μου, θα τρελλαθῶ!...

Μετάρφρασις Ροετα

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

Τ' ΑΠΟΒΡΑΔΑ

(Γραμμένο για τὸ «Μπουκέτο»)

Και σκέβομαι τ' απόβραδα, τὰ μαρμένα βῆ δια, πὸν γέροντ', 'Θέ μου, σὶη ψυχῇ, σὰ ρόδα και σὰ γὰ δ α, άλλα άρρωστα, κι' άλλα άρρωστα, κι' άλλα θλιμμένα μόνον, κι' άλλα σιμῆ α σὰν κορινθίς, σὶη μέση τὸν χειμῶνα...

— 'Αλλά βροστῆ, ὅς τὰ στεγνῇ, τὴν ὄρη τους τὴν ἴδια, κι' άλλα βυθῶν, σὰν τὰ παιδιὰ, μὲς σ' α χροῖα παιγνιδία, κι' άλλα τραβᾷ και χίνονται, πάνταζαται και στείρα, κι' άλλα φορᾷ, πρὶν να χαθῶν, βαπτιζὶη πορφυρά...

Και νοσταλγῶ τ' απόβραδα, τὰ λυπημένα βράδια, εἶσι ὅπως γέροντ' μαγεῖται, μὲς σ' αἶτη καρδιά τὴν αἰεία, κι' άνθοντας χμαίριχ' α μακρονά τους τὸς, μὲς δαίχουν πάλι, σιωπηλῇ, τὸ θάνατο μὴ δόξα...

Κι' δια τὴ ρῆχ' α' τίλωναται, κι' όταν ἡ μέρα γέροντ', πὸν ἴδια μὸυρα, ταξιδιὰ τὰ φέρει και τὰ παίρνει, πότε πικρὰ και μακρονά, πότε γλυκὰ σὰ χροῖα, τ' άνελπιδι, τ' άνώφελα, τ' αγαπημένα βράδια;...

Ν. Αλκπιδιωτής

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Κατ' αρχαίον έθιμον στήν 'Ιταλία τὰ πρώτα κεράσια πὸν θὰ ὀρμάσουν τὰ προσφέρουν και τὰ τρώγει ο Παπας!

Τὸν άνθρωπον έντὸς τὸν τάφου τὸν καταβροχθίζουν διάφορα εἶδη σκωλήκων και έντόμων. Κάθε εἶδος από αὐτὰ φτάνει στὸν καιρὸ του, τρώγει ὀρισμένα πράγματα ἐκ τὸν σώματος και ἀπέρχεται για να τὸ διαδεχθῇ άλλο. 'Ενα εἶδος μάλιστα τὸν έντόμον αὐτὸν, τρυπῶνει στους ρῶθνας και τὸ στόμα τὸν ανθρώπου ὀλίγα δευτερόλεπτα πρὸ τὸν θανάτου του!

'Από τῆς 16ης μέχρι τῆς 19ης εκατονταετηρίδος έγιναν 286 πόλεμοι, ἐξ αὐτῶν 44 διὰ τὴν αὐθιαν ὀρίαν, 22 ἐνεκα τῆς μὴ πληρομῆς φόρων, 24 δι' ἐκδίκαιαν, 8 πρὸς διατήρησιν τιμῆς και ἐθνικῶν δικαιῶν, 6 διὰ τοπικὰς διενέξεις, 41 γάριν τὸν στέμματος, 30 πρὸς ὑποστήριξιν συμμάχων, 5 ἐνεκα ἐμπορικῶν διχονοιῶν, 55 ἐμφύλιοι, 28 διὰ θρησκευτικὰς ἐριδίας και οἱ ὑπόλοιποι δι' άλλους λόγους...

Εἰς τὴν Γλασκὼβην κατασκευάσθη ἄλλοτε πρὸς χάριν κάποιου ἀφρικανοῦ ἡγεμόνος, μὴ ὀμβρόελλα περιφερείας 21 ποδῶν, ἡ μεγαλύτερη δηλαδὴ πὸν έγινε στὸν κόσμον. 'Υπ' αὐτὴν ο ἀφρικανὸς βασιλικὸς θὰ έδέχτο τους συμβούλους του, τους ὑποτελεῖς του και θὰ ἐδίαζεν αὐτούς.

'Ο κονδυλοφόρος διὰ τὸ ὅποιον ἡ ἀντιβασιλοῦσα τῆς Βραζιλίας 'Ισαβέλλα ὑπέγραψε τὴν κατάργησιν τῆς δουλείας ἐστόλισε 7 χιλιάδες φράγκα!...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ρώτησαν κάποτε τὴν γυναῖκα τὸν Φωκίωνος γιατί δεν φορεῖ χρυσὰ στολίδια και αὐτὴ ἀπήντησε: — «Καὶ υπάρχουν καλύτερα στολίδια για μένα από ταῖς ἀρετῆς τὸν άνδρός μου;»

'Ο Δημάδης έλεγεν δὲ «ἡ ντροπὴ εἶνε ἡ ἀρχὸς τῆς ωραίου τητος.»

'Ο 'Ισοκράτης ἰδὼν νεανίαν ἐργατικὸν τὸν είπε: — «Εὖγε σου! 'Ετοιμάζεις ἀξιολόγο προσφάγι για τὰ γηρατειά σου!»

'Ο Δημοσθένης είπε κάποτε σ' έναν πὸν τὸν έβριζε: — «Δεν θὰ παραβῶ μαζί σου στή; βροστῆ, γιατί στὸν άγῶνα αὐτὸν εἶνε άνώτερος εκείνος πὸν νικάται!»

'Ο Λυκοῦργος συνιστοῦσε στους πολίτας ν' ἀφήνουν τὰ μαλλιά τους μεγάλα, τανίζων, δὲ «τὰ μεγάλα μαλλιά κἀννουν τους ὀμους ὀραστέρους και τους άσχημους πλεον εἰσφορέους!...

— 'Όσο περισσότερο αγαπᾷ ἡ γυναῖκα τὸν άνδρα, τόσο τὸν διορθώνει τὰ ελαττώματα. 'Όσο περισσότερο αγαπᾷ ο άνδρας τὴν γυναῖκα τόσο τῆς αὐξάνει τὰ ελαττώματα.

'Ο άνδρας δεν νυμφεύεται γιατί δεν θέλει.

'Η γυναῖκα όμως γιατί δεν μπορεῖ.

'Ο έρωτας άρέσει περισσότερο από τὸν γάμο, ὅπως και τὸ μυστήριον περισσότερο από τὴν ἰστορία.

ΜΙΣΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

«Η Μίνα, έταράχτηκε πολύ όταν έ-
ξυπνήσε και είδε, ότι δεν
βρίσκειται στην κλινική.
Της εξήγη-
σαμε όμως τι
συνέβη και έ-
σπεύσαμεν να
ζητήσωμεν
πληροφορία
για το πλοίο,
μέ το οποίο
άνερχομενός
κόμης.»

Στο αρμό-
διο γραφείο
που ρωτήσα-
με σχετικά
μιας έδωσαν
διαφορετι-
κάς πληροφο-
ρίας. Πρώ-
τον 5
ή 10 λεπτών
δεν είχαν ά-
ναχωρήσει παρά ένα μό-
νον πλοίο εκ του λι-
μένου.

Αυτό ευχαρίστησε
τον Βάν Έλσιγγ και ή-
το φυσικόν. «Αν είχαν
άποπλευσει περισσότερα
πλοία δεν θα έγνωρίζα-
με σε ποιά επιβίβαση ή
κόμης και ποιά θα έπρεπε να καταδιώξωμε.»

«Το γνωστόν, έξ άλλου, ότι ο κόμης δεν επιβίβαση ως έπι-
βάτης. Έφωτώθη, ασφαλώς, ως έμπορεύμα μέσα στο κιβώτιό του.
Έτσι συνέβη να ταξιδεύει πάντοτε για να είναι ήσυχος και να
εγκληματή χωρίς το φόβο να τον συλλάβουν...»

«Αρχίζει λοιπόν πλέον μία άγρία καταδίωξις επί της θαλάσσης
μέχρις ότου πιάσουμε τον κόμητα, τη βοηθεία της Μίνας, την ό-
ποιαν θα ύπνωσίζαμεν και ή οποία θα μας καθοδηγήσει.»

«Ο υπάλληλος του γραφείου από τον όποιον εξητήσαμεν πληρο-
φορία, έφάνηκε πολύ πρόθυμος, όπως αναφέρω, άλλωστε και παρα-
πάνω.»

«Ο Βάν Έλσιγγ τον έρώτησε λεπτομερώς περί του άποπλευσαν-
τος πλοίου, των επιβατών του, των λιμένων στους όποιους θα
έπιανε.»

Ημερολόγιον του Δόκτωρος Σουαρόδ (Συνέχεια)

Δεν έπρεπε να χάνουμε πλέον καιρό. Είχαμε συγκεντρώσει τας
πληροφορίας που μας χρειαζόντο. Ο κόμης είχε φύγει πρό όλγων
λεπτών και έπρεπε να τον καταδιώξωμε με κάθε θυσία.
Επιλοήσαμε στην προκυμαία, εύρηκαμε ένα πλοίο έτοιμο ν' ά-
ποπλευρή προς την ίδια διεύθυνσι που είχε πάρει και το πλοίο με
τον κόμητα και έμνηκαμε σ' αυτό, άφου έκάμαμε με τον πλοίαρχο
ιδιαιτέρως συμφωνίας.

Τού ύποσχεθήκαμε να του πληρώσωμε τά διπλάσια, αλλά να
μιας ύπακούσθ' ότι θα του έλέγαμε. Ο πλοίαρχος έφάνηκε πρό-
θυμος. Οι ναύτες έτεράβησαν την άγκυρα, έβυσαν τά σχοινιά με τά
όποια ήταν δεμένο το πλοίο και άπεπλεύσαμε, μέσα στην νύχτα,
μέσα στο σκοτάδι...

Είμαστε όλοι σιωπηλοί πλέον, ό καθένας βυθισμένος στις σκέ-
ψεις του.
Κατευθυνόμεθα προς τή άγνωστον. Προς τον κίνδυνον!
Θά έπιάναμε τον κόμητα;
Θά κατορθώναμε να τον έξοντώσωμε;
Ο Βάν Έλσιγγ ήταν βέβαιος πως ο κόμης έφηνε γυρίζοντας
στον πύργο του. Πери αυτού δεν ύπήρχε καμιά άμφιβολία. «Αν
δεν έπροσθάνανε πριν φθάση εκεί θα είμεθα εύτυχεις. Θά κατορ-
θώναμε να τον έξοντώσωμε εύκόλως...»

Ενθ άν έφθανε στον πύργο το πράγμα θα ήτο πολύ δυσκολώ-
τερο, γιατί θα είχαν εκεί συμμάχους τας αδελφάς του.
Τό πλοίο που μεταφέρει το κιβώτιο του κόμης, είπεν ο
καθηγητής, έχει φορτίο και άλλων έμπορευμάτων, ασφαλώς. Δεν
είνε δυνατόν λοιπόν, παρά να πιάση σε διαφόρους λιμένας και
ν' άγοπορήση στο ταξίδι του. Έτσι θα μπορούσαμε να τή προ-
λάβωμε...

Είς αυτά περιεστρέφετο ή συζήτησις μας, όταν έξαφνα μία με-
γάλη λέμβος φάνηκε να έρχεται από τή αντίθετο μέρος, μέσα στο
σκοτάδι.
Τραβούσε δλώσια επάνω μας, πράγμα πουκάμε τον πλοίαρχο
του πλοίου μας και τούς ναύτας ν' άνησυχήσουν και ν' άρχίσουν να
φωνάζουν.

Από την βάρκα όμως δεν μας έδίδετο καμιά άπάντησις. Ο πλοί-
αρχος ταραγμένος έξ αιτίας του περαστικού αυτού διέταξε τον
υπονιέρη να στρίψει άριστερά. Πράγματι άλλαξαμε κατεύθυνσι και
ένομιζαμε πως άποφύγαμε την σύγκρουσι, όταν είδαμε με κατά-
πληξι και άνησυχία, ότι και ή βάρκα άλλαξε κατεύθυνσι και έρχο-
ταν πάλι καταπάνω μας.

Αυτό μας έκαμε έξω φρενών. Ο πλοίαρχος και τή πλήρωμα άρ-
χισαν να φωνάζουν, αλλά καμιά δεν τούς έδίδετο άπάντησις.
Έξαφνα τή μοιραία συνέβη. Τό πλοίο μας χτύπησε με δύναμι πά-
νω στην βάρκα!...

Η σύγκρουσις ήταν δυνατή τόσο που έκυλιστήκαμε κάτω, χωρίς
εύτυχώς να χτυπήσωμε...
Στό μεταξύ αυτό προσφάσαμε να διακρίνωμε κάτι τή παράδοξο
που συνέβη.

Από την βάρκα ένας άνθρωπος πήδησε σε μία σκεδία πουταν
δεμένη πίσω από αυτή, χωρίς να φαίνεται. Ήταν, ασφαλώς, αυτός
που κυβερνούσε, αυτός που έπροκάλεσε σκοπύμως την σύγκρουσι.
Στην σκεδία ύπήρχαν άλλοι τρεις με κομπιά και μακρύ κοντά-
ρι. Κατόρθωσαν μάλιστα ν' άπομακρυνθουν γρήγορα από τά μά-
τια μας και να χαθούν μέσα στο σκοτάδι.

Τόσο ο πλοίαρχος όσο και ήμεεις, είμαστε έμβρόντητοι.
Γιατί συνέβη αυτό;
Τι συμφέρον είχαν οι άγνωστοι αυτοί άνθρωποι να προκαλέσουν
την σύγκρουσι;

Έξαφνα ένας πυροβολισμός άντήχησε και μας διέκοψε τας σκέ-
ψεις μας αυτές.
Ήταν ο τιμονιέρης του πλοίου μας, ό όποιος έξω φρενών για
ότι συνέβη, τράβηξε τή πεστροφο του και πυροβόλησε προς τή με-
ρος που χάθηκε ή σκεδία...

Ταυτοχρόνως τρεις πυροβολισμοί άντήχησαν από τή μέρος αυτό
και τρεις σφαίρες σφύριξαν στ' αυτά μας.
Οι άγνωστοι της σκεδίας άντιπυροβολούσαν!
Αυτό πλέον έκαμε τον πλοίαρχο να φωνάξη από όργη. «Από την
σύγκρουσι το πλοίο μας δεν είχε πάθει, εύτυχώς, τίποτε. Δ έταξε
συνεπώς τούς ναύτας να στρέψουν τή πλοία προς τή μέρος των
άγνωστων.»

Θά τούς πιάσω και θα τούς κρατάσω από τή κατάρτι! έμψύ-
γισε. Θά τούς μάθω να ή παιζουν μαζί μου τόσο άσχημα
παιχνίδια...

Τρεις νέοι πυροβολισμοί έροφθήσαν, χωρίς εύτυχώς, να χτυ-
πηθή κανείς από μας. Είχαμε κρυφτεί πίσω από τας πλευρές του
πλοίου και παρακολουθούσαμε μ' άγωνία την πάλην αυτήν μέσα
στο σκοτός, επάνω στα μαύρα νερά του Ταμέσους...

Ο Βάν Έλσιγγ βόσκατοαν κοντά μου και για μία στιγμή τον
έσκούντησα στον άγκώνα και τού ψιθύρισα:
— Να είνε περσάται τού ποταμού αυτού με τούς όποιους έχουμε
να κάμωμε;

Ο καθηγητής κούνησε τή κεφαλή του και ψιθύρισε:
— Μακάρι νό είνε έτσι.
— Τι ύποψιάσεστε; τού είπα.

— Υποψιάζομαι πολλά που δεν λέγονται αυτή την στιγμή.
Πάντως φρόντισε να κατεβάσης στο θάλαμό της την κ. Άρκερ.
Δεν πρέπει να βοίσκεται εδώ πάνω.

— Την έκατέβασε μετά την σύγκρουσι ό Ιωνάθαν. Αλλά τι
νομίζετε πως συμβαίνει;
— Νομίζω πως έχουμε να κάμωμε με άθλίους, με κακοήγους,
πληρωμένους από τον κόμητα.

— Τό πιστεύετε σοβαρώς;
— Αισμονάς ότι τον είδε ή κ. Μίνα, όταν την ύπνωσίζαμε, να
συνεννοείται με ύπόπτους μέσα σε μία τράνχη;

— Έχετε δίκιο.
— Φυσικά έχω δίκιο. Φρόντισε όμως να μήν τή πής σε κανένα
αυτό που γνωρίζουμε, αυτό που ύποψιαζόμεθα, μάλλον, ήμεεις οι
δύο. Πρόκειται, ασφαλώς, περί μιας περιπετειάς από την όποιαν
θα βγούμε νικητάι... (Άκολουθεί)

Χαράς Εύαγγέλια!... Κατόπιν έπιμόνων ενεργειών μας
μεσφ των διεθνών βιβλιοπωλείων Έλευθερουδάκη και Κάουφ-
μαν, έλάβαμε από τή Λονδίνο τέσσαρα περίφημα έργα του
Μισράμ Στούκερ, τού συγγραφέως τού «Καπετάν Βρυκόλακας».
Τά «ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ», την «ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ»,
τόν «ΔΙΑΒΟΛΟΓΗΜΕΝΟΝ», και τή «ΜΥΣΤΙΚΗ ΤΗΣ ΜΟΥΜΙΑΣ», θα
δημοσιευθουν στην σειρά μόλις τελειώσει ό «Καπετάν Βρυκόλα-
κας». Έτοιμασθήτε λοιπόν να τά άπολαύσετε!...

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΥΣ

(Περίληψις προηγούμενων)

Ένας γάλλος εύγενής φθάνει μετεμφρεμένος με τον άκολουθό του
Λαυρέν στο πανδοχείο τού Ισπανικού χωριού ‘Αγγρέδα, ζητώντας ν' άνα-
καλύψη τον πύργο τού Δον Διέου, ανθρώπου τρομερού και μυστηριώδους.
Στον πύργο αυτόν έχουν απαγάγει κι έχουν κλεισίσει την πεντάμορφη σενο-
ρίτα Δολόρα, την όποιαν ό Γάλλος κόμης έγνωρισε και άγάπησε τρελλά
στή Μαδρίτη, ύποσχεθείς σ' αυτήν προστασίαν κατά των καταχρηστών
σχεδίων τού Δον Διέου.

Μέσα στο ξενοδοχείον τού Τρουξίλλου, άνθρωπον ύπόπλου, κακοήγους,
ό κόμης διηγείται στον Λαυρέν τή γνωριμία του με την Δολόραν και
πως ό Δον Διέος, όστις επίσης ενδιαφέρετο γι' αυτήν, έδωσε εις κίνησιν
έναντιον του ανθρώπινος και διαβολικός δύναμεις για να τον έξοντώσθ.

Κατόπιν γενόμενης συζήτησεως περί τού ξενοδόχου, στο πρόσωπον τού
όποιου ό κόμης αναγνωρίζει ένα των τεσσάρων δολοφόνων οι όποιοι τού
είχαν έπιτεθή και τον έπλήρωσαν βαρεία στη Μαδρίτη, τον προσκαλούν
εις τή δωματίον διά να τον φραγέσουν. Τού ζητούν κατ' αρχάς πληροφο-
ρία περί της Στεφανίνης, ύπερηγίας τού Δον Διέου και συζύγου τού Τρου-
ξίλλου, άλλ' έμπιστον τού κόμης, δια την όποιαν ό τελευταίος λέγει στον
ξενοδόχο ότι είνε άναδεξιμά του. Ο Τρουξίλλος τούς πιστεύει και άναλα-
μβάνει να τούς εισαγάγη στον πύργο. Κατά την συζήτησιν όμως τού κό-
μης με την Στεφανίνη, ό Τρουξίλλος άνιλαμβάνεται την μετμεμφήν
του, τον ύποψιάζεται ως έραστήν της συζύγου του και ζητεί να τον άπο-
καλύψ.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Κάτω τή μάσκα! ούρλιαξε ό ξενοδόχος ό όποιος είχε προ-
σκολληθεί στα ρούχα του.
Τά μάτια τού κόμης άστραψαν και είπα άπειλητικά στον
Τρουξίλλο:

— Πίσω, κακούργε!
— Αφρίζοντας ό κόμης έφώναξε και για τρίτη φορά:
— Κάτω τή μάσκα ή σου τή
βγάξω.

Και, «άμ' έπος, άμ' έργον»,
έπεχείρησε ν' άποσπάση την προ-
σωπία τού κόμης, αλλά ή χει-
ρονομία του αυτή τέλειωσε με
μια κραυγή πόνου. Ο κόμης τον
είχε πιάσει από τον καρπό της
χειρός και τον έσφιξε με δύναμη.

— Θέλεις λοιπόν, παλιάνθρω-
πε, να ήθης ποιός είμαι; Δες λοι-
πόν καί πέθανε!

Λέγοντας αυτά ό κόμης έσή-
κωσε την ψευτική γενειάδα του,
φανέρας τ' όράνι του πρόσωπο
τό όποιο ό θυμός έκανε τρομερό
και σήκωσε τή χείρ του με τή έγ-
χειρίδιό για να χτυπήσθ.

Ο Τρουξίλλος θα ήταν νεκρός
άν δεν έμπαινε ή Στεφανίνη με-
ταξύ τού κόμης και τού συζύγου της, ίκετεύοντας:

— Έλεος! εύσπλαχνία!...
Ο Τρουξίλλος με τίς τριγές τού κεφαλιού του άνορθωμένος,
έφώναξε με τρόμο:

— Ο κόμης ζωντανός!... Ο κόμης εδώ!...
— Ε! ναί... ό κόμης, είπα ή Στεφανίνη. Τι σ' ενδιαφέρει;

Βλέπεις, Τρουξίλλε, σου χαρίζει την ζωή κ' έσύ σώσε τον, μη τον
προδώσθ! Έτσι θα με κάνης να σ' άγαπού και να σ' έκτιμώ ως την
τελευταία μου πνοή.

Συγχρόνως ό κόμης, είπα στον Τρουξίλλο:
— Έχεις χίλια δουκάτα, άν με βγάλεις από δω μέσα.

Μά ό Τρουξίλλος μ' ένα πήδημα βρέθηκε στο μέσον της αιθού-
σης, παρασύροντας και τή γυναίκα του που προσπαθούσε να τού
κλείσθ τή στόμα.

— Λαζαρίλλο, Παχέκο, Άντρέα! φώναξε.
Συγχρόνως άκούστηκαν βήματα και φωνές από μέσα. Η Στεφανίνη
τότε άπαξε τή έγχειρίδιό τού κόμης και είπα στον Τρουξίλλο:

— Άκου δώ, Περές, άν δεν σώσης τον κόμητα, άν και μία τρι-
χα μόνο τού κεφαλιού του πάθει τίποτε, άν δεν τον βγάλεις από
καί άβλαβή από δω μέσα, όρκίζομαι ότι θ' αυτοκτονήσθ άμέσως,
έδώ μπροστά σου...

Και λέγοντας αυτά έχωσε έλαφρά την αγκυλήν τού έγχειριδίου
μέσα στο λαμό της, όποτε φάνηκε μία σταγών αίματος.

Ο Τρουξίλλος ταραγμένος έβγαλε μιά κραυγή τρόμου. Αγκάλια-
σε τή γυναίκα του και προσπαθούσε να τής πάρη τή μαχαίρη,
ήταν έξαφνα άνοιξε ή πόρτα, πολλοί όπλοφόροι παρουσιάστηκαν
εκ των όποιων δύο κρατούσαν πυροσους άναμμένους. Από πίσω τους
έχόντουσαν ό δόν Άντωνίο Παραβεδρός και ή δόνα Δολόρα.

Βλέποντας εκείνη που λάτρευαν ό κόμης έξασσε τά πάντα. Παρ'
όλγον να καταστραφή. Τό χέρι όμως της Στεφανίνης έσφιξε τή
δική του για να τού επενθύνισθ τή θέσι του.

Μιά στιγμή γενικής άγωνίας έπακολούθησε.

Με τή σπαθί στο χέρι οι όπλοφόροι περίμεναν να μλήσθ ό
Τρουξίλλος. Η Στεφανίνη, έκρυψε στο στήθος της τή έγχειρίδιό
και έκόνταζε άπλανώς τον άντρα της ό όποιος έσπεύετο άμήχα-
νος καί άφωνος.

Ο δόν Παραβεδρός ύποβαστάζοντας την Δολόρα κατέβηκε τή
σκάλα.

Είταν ένας ύψηλός γέρος με παγερή και περήφανη φυσιογνωμία.
Η Δολόρα, σκυθρωπή, άπαθής έδινε την έντύπωσι αγάματος.
Τότε ό δόν Άντωνίο στρέψας τά βλέμματα, στην όμνησιν, έ-
ρώτησε χωρίς να ήθί τον κόμητα, ό όποιος είχε χυθεί μεταξύ των
ύπηρετών:

— Γιατί αυτή ή φασαρία; Ποιός τολμά και ταράσσει την ήσυ-
χία της δεσποσύνης;

Ο Τρουξίλλος έκανε ένα βήμα έμπρός. Μιά λέξη άν έλεγε ό κό-
μης είταν χαμένος.

— Άν τον προδώσης, αυτοκτονώ! τού ψιθύρισε ή Στεφανίνη.
— Χίλια δουκάτα! τού ψιθύρισε ό κόμης.

Ο κόμης καθήδρος υπεκλίθη μπρός στον δόν Άντωνίο.

— Εξοχώτατε, είπα, πρέπει να σάς όμολογήσω...

Ένας ύπόκοφος λυγμός της Δολόρας διέκοψε την όμιλία του.
Μπρός στο δολοφόνον τού άγαπημένου της εύρισκομένη, ή νέα δε
μπόρεσε να κρύψη τή συγκίνησί της και έκρυψε τή πρόσωπό της
μέσα στα χείρα της.

Ο δόν Άντωνίο έσπευσε ύποκριτικά να την περιποιηθί και την
έβαλε κάπου να καθήσθ.

Στό άναμεταξύ ό κόμης, ό όποιος είχε συνέλθθ, έψαχνε να
βρθ τή δέμα τού κόμης με τά διακόσια φιορίνια. Τό βρήκε μπρός
στά πόδια τού Λαζαρίλλου και προς μεγάλη δυσρέσκεια τού τελευ-
ταίου, ό όποιος τή είχε άνιληφθί, τή τράβηξε κοντά του με τή
πόδι του. Τότε έσκυψε, τή πήρε και τή έκρυψε μέσ' στη ζώνη του,
ένθ συγχρόνως σκεπτότανε:

— Σώζοντας τον κόμη, κερδί-
ζω την άγάπη της γυναίκας μου
και χίλια δουκάτα ακόμη. Άς τού
δώσωμε λοιπόν δρόμο. Έπειτα
κ' ό άμείνης μου δεν έχει να ζη-
μιωθί και πολύ άν περιμένη
λίγο...

— Λοιπόν, τί έλεγε, Τρουξίλλε;
τόν έρώτησε εκείνη τή στιγμή ό
δόν Παραβεδρός.

— Έλεγα, εξοχώτατε, ότι
έκανα ένα σφάλμα σπουδαίο και
παραδίδομαι στην εδσπλαχνία της
ένδοξότητός σας όπως εύχω εύχο
της συγγνώμης τού Δον Διέου όταν
έπιστρέψθ...

— Καί ποιά είνε τή σφάλμα
σου αυτό!

— Έμπασα μέσα στον πύργο
ένα ξένο.

Ο Παραβεδρός, που τότε μόλις άντελήφθ την παρουσία τού
κόμης, συνσφραδύθη:

— Θά πληρώσης πολύ άκριβά αυτή σου την άπειροσχεψία. Και
ποιος εν' αυτός ό άνθρωπος;

— Ο άδόχος της συζύγου μου.

Η Στεφανίνη και ό κόμης άπάντησαν τότε σά να είχε φύγει
από τή στήθος των ένα μεγάλο βάρος.

Ο Τρουξίλλος έσπένεσε:
— Όσο για τή δόρυβο που άκούσατε, μονάχα εγώ φταίω, έξο-
χώτατε. Θέλαμε να φύγωμε και έπειδή έφώναζε επανειλημμένως
τούς ύπηρετας να μας άνοίξουν την πόρτα, και δε μας άκούσαν,
αναγκάσθηκα να φωνάξω δυνατώτερα. Σας ζητώ συγγνώμη γι
αυτό, εξοχώτατε...

Ο δόν Άντωνίο δεν είχε κανένα λόγο νάμφισβηλή για την πλα-
στή αυτή ιστορία, έναυσε προς τον κόμητα και τού είπα:

— Πλησιάζετε.

Ο κόμης έπλησίασε.

— Από που έρχεσθ; τόν έρώτησε.

— Από τας Κάτω Χώρας.

— Για έχετε από κει—κάτω;

— Απολύτως τίποτε, εξοχώτατε. Η δούκισσα της Πάρμας Μα-
ργαρίτα, έξοκολουνθί να μας κυβερνή εν όνόματι τού άδελφού της
και βασιλέως μας Φίλιππου τού Β'.

— Τή λυπάμαι πολύ, άπάντησε ό Παραβεδρός, γιατί τή έργον
αυτό είνε άνώτερο των δυνάμεών της. Τό Έθνος αυτό των Βελ-
γών, των Ολλανδών και των Φλαμανδών δεν είνε εύκολο να
κυβερνηθθί.

— Είνε άλήθεια ότι συμβαίνουν συχνά έπαναστάσεις, αλλά κ'
ή δούκισσα τίς καταπνίγει μες στο αίμα. (Άκολουθεί)

ΙΤΑΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΣΤΟ ΝΤΟΥΛΑΠΙ

ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡΤΟ ΠΑΛΜΙΕΡΙ

Ο κ. Βουφάβελ και η κ. Βουφάβελ είναι ένα χαριτωμένο ζευγάρι. Παντρεμένοι χρόνια τώρα, μιά χαρά...

Ο κ. Βουφάβελ ξύπνησε πρωί προχθές και τρόβηξε για το χρηματιστήριο. Η κ. Βουφάβελ πριν ακόμη φύγει ο άνδρας της είχε αρχίσει να γύνεται έμπειρος, με φιλαρέσκεια, με κοκετασία. Φαίνεται πολύ φουριόζα. Θά πήγαινε, λέει, να δει κάποια συγγενή της άρρωστη. Μόλις ξηπότισε ο άνδρας της, σταμάτησε το ντύσιμό της και έστειλε κάπου την υπηρέτριά της Εδουάρδα μ' ένα γραμματάκι. Δεν επέγρασαν πολλά λεπτά και χτύπησε ή πόρτα τρία χτυπήματα συνθηματικά. Η κ. Βουφάβελ έλαμψεν από χαράν. Άνοιξε κι' ένας κομπός κύριος εισήλθε.

— Έφυγε ; την ρώτησε πριν ακόμη βγάλει το καπέλο του.

— Ναί, έφυγε, έπενε η κ. Βουφάβελ.

Τότε ο επισκέπτης έγινε πλέον θερμός, την ένηγαλίσθη με παροφάν.

— Άχ ! άγαπητή μου Λεοντίνη !

— Άγαπημένη μου !

— Σέ λατρεύω !

— Ζώ για να σάς αγαπώ !..

— Φίλητέ με !

— Μαδάάααα !..

Έξαφνα ενώ ήχολουόντο εις τας τρυφερότητας αυτάς ένας άποιος κρότος τούς έκαμε ν' αναπηδήσουν. Κάποιος άνοιγε κάτω την πόρτα. Άκουσαν το κλειδί να γυρίσει στη κλειδωνιά !..

Η Λεοντίνη άδρίασε.

Ο άγαπημένος της επήλθεν επάνω έντρομος.

— Ποιος είναι ;

— Αυτός.

— Ποιος ;

— Ο σύζυγός μου !..

— Είσαι βέβαια !

— Ναί, Θεέ μου ! πρέπει να κρυφτείς.

— Άλλά πώς ; Πού ;

— Πού ; Νά έκει. Δεν υπάρχει παρά αυτό το ντουλάπι.

Και τού έδειξε μιά μεγάλη ντουλάπα στην-οιμένη στον τοίχο...

— Κρύψου ! Κρύψου !..

Καιρός για διαταγμούς δεν υπήρχε. Ο άγαπημένος της τρύπησε στην ντουλάπα και η κ. Βουφάβελ μόλις πρόσφασε να τον κλειδώσει. Ταυτοχρόνως έμπηκεν ο σύζυγός της...

II

Η Λεοντίνη ήταν βέβαια ταραγμένη σάν έννοχος. Μά ο κ. Βουφάβελ δεν τό πρόσεξε. Ήταν κι' αυτός άνω-κάτω, φαινότανε άφηρημένος, νευρικός.

— Έδώ είσαι άκόμα ; είπε στη γυναίκα του, δεν βγήκες έξω ; Σ' άφησα να ντύνσαι για να φύγεις...

— Ναί, ναί, έχεις δίκιο, έτραύλισε η Λεοντίνη, με χασομέρησε η υπηρέτρια...

— Κάμε λοιπόν γρήγορα. Η θεία σου θά σέ παραξηγήσει. Τι άργείς έτσι ; Φύγε, μη κάθεις, φύγε !

Ο σύζυγος φαίνεται πολύ φουριόζος.

— Ναί, έχεις δίκιο, θά φύγω, άπαντά η σύζυγος.

— Κάμε γρήγορα...

— Ναί, ναί... Μα... ξέρεis... έχω και λίγο πονοκέφαλο...

Η διστυχημένη κυρία δεν τολμά να κυττάξει προς τó μέρος της ντουλάπας. Άναστενάζει μόνον. Ο σύζυγος επιμένει :

— Τι θά πη πονοκέφαλος ; Πρέπει να πιάς. Θέλεις να μās αποκληρώσει η θεία σου ; Κάμε γρήγορα, πάρε τó καπέλλο σου και τó έπανωφόρι σου και φύγε...

— Δεν είναι άργά ;

— Ένας λόγος περισσότερο για να σπείσης. Έμπρός λοιπόν ! Γρήγορα, γρήγορα ; Θά σέ περιμένο να γυρίσης την ώρα του γιύματός.

Η κυρία βρίσκεται σέ δύσκολη θέση. Τι να κάμη ; Τέλος πέρνει τó καπέλλο της και τó έπανωφόρι της και κάμνει μιά τελευταία απόπειρα να μείνη. Μά ο σύζυγος άνυπομονεί. Κυτάει τó ρολόι του διαρκώς.

— Φύγε ! Φύγε !..

— Θεέ μου ! τι έχει να συμβή, ψιθυρίζει η σύζυγος και κατεβαίνει τη σκάλα. Άπό πάνω ο σύζυγος της φωνάζει :

— Δεν είναι άνάγκη να γυρίσης πρό του γεύματος !

III

Ήταν καιρός πειά. Πέντε λεπτά μετά την άναχώρησιν της κυρίας Βουφάβελ, νέος ήκούσθη κρότος εις την έξώθυα.

Ο σύζυγος έτρεξε κι' άνοιξε.

Μιά κοπέλα μελαχροινή και νόστιμη παρουσιάζεται γελαστή :

— Είσαι μόνος σου, άγάπη μου :

— Κατάμονος !

— Τι άπερισκέψια να με κάμετε να έρθω στό σπίτι σας !

— Θέλετε καλλίτερα να πάμε σέ κανένα ξενοδοχείο για να έλτε-

θήτε ;..

— Δεν λέγω, αλλά...

— Ήμουν βέβαιος ότι η γυναίκα μου επρόκειτο να έπισκεφθή την θεία της, ή όποια άσθενεί.

— Φθάνει να μη γυρίσει γρήγορα.

— Πρό του γεύματος όχι. Έφρόνισα να την κάνω προσκεκλη-

τή Ελα επάνω...

— Ω Όσκάρο, σ' αγαπώ !

— Άγγελέ μου !..

— Μ' αγαπάς ;

— Σέ λατρεύω !

Πέφτουν ο ένας στην άγκαλιά του άλλου και αρχίζουν τά φιλά.

Έξαφνα—ώ, τί φρίκη !—χτυπά κάτω ή πόρτα...

— Ποιος να είναι ! ρωτά τρομαγμένη η νέα.

— Θά είναι ή σύζυγός μου. Αυτή μόνον έχει τó άλλο κλειδί, λέει ο κ. Βουφάβελ.

— Έχάθηκα !

— Μη φοβάσαι, έγώ θά σέ σώσω. Κρύψου για μιά στιγμή εκεί...

Και της δείχνει την ντουλάπα.

Στη σκάλα ακούγονταν βήματα !

— Κρύψου ! Κρύψου ! φωνάζει ο σύζυγος και τρέχει προς τη σκάλα. Η νέα άνοιγει την ντουλάπα και τρυπώνει μέσα... Όταν—

Ο Θεέ και Κύριε—βρίσκεται πλάι σ' έναν άγνωστον νέο. Είναι ο έλκεκτός της κ. Βουφάβελ, όστις της λέγει :

— Για όνομα του Θεού ! Μη βγάλετε

λέξη, γιατί είμαστε χαμένοι !..

IV

Ο Βουφάβελ βλέποντας την γυναίκα του να μπαίνει γίνεται έξω φρενών.

— Πώς ; Είσαι σό ; Δεν πήγες στη

θεία σου ; διατί τώκαμες αυτό ;

— Η θεία, άγαπητέ μου, είναι καλά, έντελώς καλά. Είχε βγει έξω... άπαντά η κ.

Βουφάβελ, ή όποια γύρισε άμέσως πίσω ά-

νησυχούσα για τόν καλόν της.

Ο κ. Βουφάβελ τά χάνει :

— Πώς ; Η θεία είναι καλά ;

— Ναί, πάσχει φανταστικώς. Είναι νευ-

ρασθενική.

Οι δύο σύζυγοι άλληλοκυττάζονται με άνησυχία.

Τέλος πρώτος ο σύζυγος βρίσκει όλίγο

θάρος και λέει :

— Άφού είναι έτσι, άγαπητή μου, άς πάμε

να κάμουμε ένα περιπατάκο. Έχουμε καιρό

ώς τó μεσημέρι. Τι λές ;

Τά λέει αυτά ο κ. Βουφάβελ, και σκέ-

πτεται συγχρόνως.

— Έν τώ μεταξύ ή άγαπημένη του

θαύρη καιρό και θά τό σκάσει.

Και ή σύζυγος έπίσης σκέπτεται :

— Η θεία πρόνοια μ' έσωσε. Θά πάμε

περίπατο και έν τώ μεταξύ ο καλός μου

θαύρη καιρό και θά φύγει.

Πέντε λεπτά κατόπι τó ζεύγος Βουφα-

βελ έξέρχεται και πορεύεται προς την δενδροστοιχία.

Η κυρία στηρίζεται περιπαθώς επί του βραχιόνος του συζύγου

της. Φαίνονται άγαπημένοι σάν πιστούνια !..

— Ά ! κύριε !

— Ά ! κυρία !

Είπε ο ξανθός νέος και ή μελαχροινή νέα, οι όποιοι μόλις βγή-

καν άπ' τη ντουλάπα.

— Όλίγο άκόμη και θά πνιγόνουν, ψιθυρίζει ο νέος με φωνή

έξαντλημένη άναπνέοντας βαθεία.

— Άμ' έγώ ; λέγει η νέα.

— Τι περιπέτεια !

— Τι κίνδυνος !

— Ό τίποσο φτηνά τη γλυτώσαμε !..

— Ναί, αλλά άς φύγουμε, λέγει η νέα. Ή στιγμές είναι πολύ-

τιμες. Είσθε άσφαλώς, ο φίλος της Βουφάβελ.

— Και σεις ή φίλη του συζύγου !

— Χμ...

— Χμ...

Συγχρόνως ή νέα σ'έπτεται :

— Τι νόστιμος πού είναι !..

Και ο νέος λέει και θ' έαυτόν :

— «Πολύ γλυκειά κοπέλλα !»

— Άς φύγουμε, κύριε, ξαναλέει τέλως η νέα.

— Ναί άς φύγουμε.

— Ένας, ένας ;

— Όχι δά... Θά μου επιτρέψετε, έλπίζω, να σάς συνοδεύσω.

Ή πόρτα χτύπησε ξαφνα...

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΟ ΚΡΑΣΙ ΧΩΡΙΣ ΝΕΡΟ

Ένας γέρος γιωστικός
Και τού κόσμου πρακτικός,
Όστις έργον του πρό χρόνον
Την ταβέρναν είχε μόνον;
Μίαν μούδωκε καλήν
Σάν πατέρας συμβουλήν.

Είπεν : « Άκουσε, παιδί μου,
Πού να έχω την εύχην μου ;
Όσοι μίνες με τό ρώ
Τό κρασί χωρίς νερό.
Όσοι μίνες δίχως ρώ
Τό κρασί με τό νερό ».

Μ' άρεσαν ή συμβουλή,
Και την πρόσχα πολύ,
Κ' έργον είχα κάθε μέρα
Νά ρωτήσω τόν πατέρα
Άν ό μίνας έχη ρώ,
Ή θά βάλω και νερό.

Πλήν τó περασμέιον θέρος
Χρόνους μ' άφήσει ό γέρος,
Και κακός με ήθεσ πόνος
Πώς παζίζω τώρα μόνος
Και να εύρω δέν μπορώ
Άν ό μίνας έχη ρώ.

Και λοιπόν προς ήουχίαν
Συνειδήσεως τελείαν,
Κ' επειδή τη άληθεία
Κάθε λάθος άμαρτία,
Έχει ρώ, δέν έχει ρώ,
Τό κρασί χωρίς νερό.

[Λυρικά]

A. Κατακουζηνός

ΛΟΓΑΚΙΑ

—Τό φώς του Νού μου άκούμητο τόσον καιρό άν ανάβει
Και μέσ' ότ'ό πέλασ τών ματιών μου άν πλείε όρατο καθαρί
Σύ με ματιάνα μάγελα τη φλόγα του χαρίζεις
Και κυβερνήτρα του είσαι Σύ, πού πρίμα τό άμνηνίζεις.

—Με τό πανόριο σου κορμί—κοιμώμαι δέν κοιμώμαι—
Θωρό τίς λήπες όμορφες και τίς χαρές θυμώμαι
Θυμώμαι ένα λογάκι Σου, γλυκό έν' άναβλεψά Σου
Και μοναχή μου εύφραίνουμαι στά χτεσινά φίλά Σου.

—Έίσο λουκή, τόσ' όμορφα γλαφυροτοσσημένη,
Σ'είσαι ή Βαρκούλα μου κ' έγώ καρδούλα ή πλανεμένη...
Δε σέ είδα έχτες κ'όί στεναγμοί με είχαν περικυκλώσει.
Τό γέλι μου έφανε, και ό Νους, δέν είχε ό Νους μου γλώση!

[Τραγούδια της άκρογιαλίας ;]

Γιάννης Περγιαλίδης

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

I
Μίασ' ετίς τόσες σκέψεις μου, 'ετα τόσα όνειρά μου
έν άγγελούδι έρχεται και κάθεται σιμά μου,
μού ψήλνει με χαμόγελο σφάκλια τραγουδιάνια.
και γύρω-γύρω μου πετά μ' έδδλενα φτεράκια.
μοιάζει και με τη χείρ σου και με την όμορφιά σου
κ' έχει, ξανθή νεράδα μου, τό ίδιο τ' όνομά σου.

II
Καμιά φορά 'ς τó χέρι μου την κεφαλή μου γέρνω
Μά χίλιες σκέψεις θλιβερές 'ς τó λογισμό μου φέρνω.
Ξεχνά τόν κόπομ γύρω μου και σάν πουλάκι 'ς τó βουνό
πού τό πλανή ό όρφανός ή άνεμοζάλη
έτσι κι' έγώ γιγνώ

μέσα 'ς τόν πόνο της καρδιάς σέ συμφορά μεγάλη.
Μά είνονα πέφτει μιά στιγμή τό μάτι μου σέ σένα
και σάν ή τόση άγάπη σου να μ' έχη μαγεμμένα,
σάν να με σέρει άδεια ή έρωτική καρδιά μου,
ξεχνά τόν κάθε λογισμό, την κάθε συμφορά μου.

III
Καθώς τό γλυκοχάραμα ό ήλιος σάν προβάλη
Τά σιννεφάνια τ' ούρανού πέφτουν περίσσια κάλλη,
έτσι κι' ό κάθε πόνος μου πού έχω 'ς την καρδιά μου
γλυκντάτος μου φαίνεται όταν σέ δω σιμά μου.

† I. Πολέμης

Δέχστε...

— Άφού τό θέλετε...

— Εύχαριστώ, είσθε άγγελος !

— Όωό !..

VI
Μετά δύο μίνες ο ξανθός νέος πήγαινε στό δρόμο τρεχάτος.

— Κάτι βιαστικός, φίλε μου ; τόν ρωτάει κάποιος γνωστός του.

— Συγγνώμη, άγαπητέ μου ; τρέχω γιατί βιάζομαι, όπως βιάζε-

ται καθένας πού πρόκειται να νυμφευθή.

— Όχι δά ; Νυμφεύεσαι ; Και με ποιά ;

— Με μιά χαριτωμένη μελαχροινούλα.

— Όχι, όχι.

— Στά λουτρά ;

— Όχι.

— Άλλά πού τότε ;

— Μέσα σέ μιά ντουλάπα !..

Ρομπέρτο Παλμιέρι

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΑΚΡΙΒΕΙΑ

των ΜΑΞ και ΑΛΕΞ ΦΙΣΕΡ

Ο συνταγματάρχης ντε Σαιν-Γκαλόν έτελείωσε τó πρόγευμά του διαν ό ύπηρετής του τού παρέδωκε ένα τηλεγράφημα. Ο συνταγματάρχης έδιάβασε : « Προκειμένου να γίνουν προσεχώς μεγάλα γυμνάσια θά έλθω τό Σάββατον 3 μ. μ. να επιθεωρήσω σύνταγμα σας ».

Άμέσως ο συνταγματάρχης έξήτησε να παρουσιασθούν εις αυτόν οι τέσσερες λοχαγοί του 199ου συντάγματος.

— Κύριοι, είπε, έλαβα αυτή τη στιγμή ένα τηλεγράφημα τού στρατηγού ντε Σέν. Θά έλθη να κάμη επιθεώρησι τó προσεχές Σάββατον...τό Σάββατον...εις τας...Ο συνταγματάρχης έδίστασε. Εσκέφθη: « Βρίσκομαι εις καλās σχέσεις με τó Στρατηγό. Προχθές τού έγάρησα μιά όραία εικόνα τού Βερνέ, για τη συλλογή του, και την έδέχθη εύχαρίστως. Είπε βέβαια στό χέρι του να με προβιάρη και να γίνω και έγώ στρατηγός πολύ γρήγορα... Πρέπει όμως να είναι τελέως έν τάξει ή επιθεώρησις...Τους ξέρω έγώ αυτούς τούς άρχι-ονς...Είπε ικανοί να με ρεζιλέψουν, αν δέν είναι έτοιμοι στην ώρα τους...Άς τούς πώ λοιπόν πώς ό στρατηγός θάρρη ναρίτερα...

— Λοιπόν, όπως σάς έλεγα, έξηκολούθησε άποτεινόμενος προς τούς άξιωματικούς, ό στρατηγός Λεκεπύ ντε Σέν θά φθάση έδώ τό Σάββατο...τό Σάββατο...τό μεσημέρι... πρέπει την ώρα αυτή άκρι-βώς να είναι συγκεντρωμένοι οι τέσσερες λόχοι εις την αύλην τού στρατώνος.

Οι τέσσερες λοχαγοί έπέστρεψαν όλοταώς εις τας κατοικίας των. Άμέσως ό καθένας έξ αυτών έξήτησε να ιδεί τούς τέσσερες ύπολοχαγούς των στρατιωτικών σομάτων.

— Φίλοι μου, είπε έκαστος λοχαγός εις έκαστον ύπολοχαγό, αυτή τη στιγμή είδα τόν συνταγματάρχη. Ο στρατηγός ντε Σέν θά έλθη έδώ να επιθεωρήση τó σόμα μας τό Σάββατο... τό Σάββατο... εις τας...

Ο καθένας άπ'τούς λοχαγούς έδίστασεν, όπως ό συνταγματάρχης Σαιν-Γκαλόν κ' έσκέφθησε : « Είμαι σιμαπής στό Συνταγματάρχη... Προχθές δέχθηκε να τού προσφέρω ένα όραίο άρνάκι τού γάλακτος. Είπε φανερό, ότι στό χέρι του είναι να με προστατεύ-ση και να με κάμη συνταγματάρχη. Γιατί όχι ; Πρέπει όμως να τού σεβίρω μιά επιθεώρησι άνεπιλήρητη ! Άχ, τούς ξέρω καλά τούς παληανθρώπους ! Είπε ικανοί να !..

Και συνέχισαν : Λοιπόν ό στρατηγός θά έλθη τό Σάββατο... τό Σάββατο... εις τας όκτώ τό πρ α. Πρέπει εκείνη την ώρα να είναι συγκεντρωμένα τά σώματα εις την αύλην τού στρατώνος.

Οι ύπολοχαγοί έκαμαν μιά παρόμοια σύστασι εις τούς 8 άνθυ-πολοχαγούς, πού ήσαν υπό τας διαταγās των.

— Κύριε—ελάβαμε διαταγās από τούς λοχαγούς μας. Ο στρατηγός έρχεται να μās επιθεωρήση την Παρασκευή... το άπόγευμα...

Σέ λίγο οι άνθυπολοχαγοί έκάλεσαν τούς λοχίους.

— Άκούστε καλά, λοχία ! Ο Στρατηγός—ό ίδιος ό Στρατηγός— θά μās επιθεωρήση την Παρασκευή ! Την Παρασκευή τό μεση-μέρι. Πρέπει να είμεθα λοιπόν όλοι συγκεντρωμένοι εις την αύλην τού στρατώνος εις τας δέκα και μισή. Άκούστε :

Οι λοχία άνέβηκαν όλοταώς τόν άνήφορο όπου ήταν έγκυστε-στημένοι οι στρατιώτες και έξήτησαν τόν υπό τας διαταγās τόν δεκανέα.

— Είς προσοχήν ! έφώναξαν, ενώ περίε αυτών έμαζεύοντο οι άνδρες. Άνοίξτε τ' αυτιά σας, και κυττάξτε να συμμορφώθητε με τίς διαταγās πού έχουμε. Ο στρατηγός—είπαμε ό στρατηγός, και όχι ό έαδερφός σας !— θά έλθη να κάμη επιθεώρησι την Παρασκευή !..

— Σιωπή ! είπε κατόπιν ό καθένας από τούς

ΚΙΝΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

ΒΥΤΙΝΑ.—Και έφέτος εις την Βυτίαν συνέρρευσε πολλός και έκλεκτός κόσμος παραθερίζωντων. Διακρίνονμεν μεταξύ αυτού τας κυρίας και δεσποινίδας, Κυβέλην Θεοδορίδου, Μυράτ, Μοσχούλα, Κοροπούλη, Μπουλασκήδου, Κοσσονάκη, Σταμού, Καρκαλλά, Άδάμ, Γεωργοπούλου, Σκαρλάτου, Θεοχαροπούλου, Μαρκάτου, Δαμιανού, Ρηγοπούλου, Κοκκίνου κ. ά., επίσης τούς κ. κ. Παπανδρέου, Μυράτ, Μοσχούλαν, Κοροπούλην, Κεσσονάκη, Λαγονιμτζήν, Νάτσουλην, Άδάμ, Μαρκάτου, Δεληγιάννην, Βαρόν Τίλαυις, Σπεταισίλην, Μαλλάν, Νασσιόπουλον, Παπαστεφάνου και άλλους.

Νίκος Άνδρέου

ΒΥΛΛΙΑ.—Τά Βύλλια εξακολουθούν να διατηρούν ζωηροτάτην κίνησιν.

Προχθές Πέμπτην εδόθη χοροεσπερίς εις την οικίαν της κ. Καλοϊτη όπου παρευρέθησαν όλοι οι ένταυθα παραθερίζοντες. Διεκρίθησαν εις τόν χορόν αι δίδες Γοροφάκη, Ντουράκου, Έλλη Σταματέλου, Έρασμία Κλαρέτη, Νίτσα Γροΐσσα, και αι κυρία Μαγγιώρου, Τσατζίκου, Σπανού και οι κ. κ. Σωτ. Παπανικολάου, Άναστ. Οικονόμου, Τσιβανόπουλος, Ντουράκος, Έρρίκος Όγιε.

Α-Ω

ΛΗΘΟΥΡΙ.—Τό περασμένο Σάββατον, 15 Αυγούστου, έγινε μεγαλοπρεπής πανήγυρις στην Παναγία στα Πετλιγκάτα. Τό έσπερας μετά τό πέρας της παρακλήσεως εκήρξαν πυροτεχνήματα πανιούσης της φιλαρμονικής Ληθουρίου.

Μεταξύ των παρευρεθέντων εις την εορτήν διεκρίνανμεν τας δίδας Μωραϊτου, Κ. Αναδράτου, Παλούκη, Καγγελάρη, και τούς κ. κ. Σ. Λουκέτην, Σ. Στατζίτην, Σ. Καγγελάρην, Σ. Βλάχον, Γ. Συνοδινόν, Χ. Ρόζον, Α. Αδελήνην, Δ. Μιχάλην, Μ. Λυκοΰτην, Χ. Χρυσόμαλην κ. ά.

Βενιφάτιος Μομφερτατικός

ΠΥΡΓΟΣ.—Με επίτηγία δόθηκε τό περασμένο Σάββατον, ένταυθα, καλλιτεχνική έσπερίς υπό της καλλιτέχνιδος Άρτεμίδος Ζαμπού τη συμπράξει του έρασιτεχνικού όμίλου της πόλεως μας. Επαύχθησαν τό τρίκραντο δράμα της Κάμεν Σόλβα (Πεθαμένος χωρίς κερικά ή μονόπρακτος κωμωδία) Η γυναίκα του Μπαρπέρη. Άπ' τα μέλη του έρασιτεχνικού όμίλου έλαβαν μέρος οι κ. κ. Κ. Φιλιπόπουλος, Α. Χρονόπουλος, Ι. Καλαντζής, Α. Παπαδάτος, Γ. Παληατσάρας. Ήρσαν ιδιαιτέρως τό παιξίμο των κ. κ. Ι. Καλαντζή και Κ. Φιλιπόπουλου.

Μεταξύ των θεατών διεκρίνανμεν τόν διευθυντή της Άστυνομίας κ. Τζατζιμό με την θυγατέρα του Εύαγγελία, τόν κ. Γρηγ. Γιαννόπουλο μό την θυγατέρα του Φανή, τόν κ. Παναγιώτοπουλο με την σύζυγόν του, τόν Ιωάννη, τόν κ. Παναγιώτοπουλο με την σύζυγόν του, τόν κ. Παληατσάρα οίκογενειακώς, τήν διδα Ισμήνην Φιλιποπούλου, τήν διδα Άγγελόπουλου, τήν διδα Χρονοπούλου κ. ά.

Πίπης Πετροπούλος

ΑΙΓΙΝΑ.—Τό νησί μας έχει κ' έφέτος εξαιρετικώς ζωηρά κίνησιν. Στην «Σαρονίδα» συγχάσαν κάθε βράδυ όλοι οι παραθερίζοντες, μανιόδεις χορευτάι. Πολλόν κόσμον συγκεντρώνει επίσης και τό «Αθηναϊκόν Μπαρ». Μεταξύ αυτών διακρίνανμεν τας δίδας Φωφώ Μπακίρη, Άνναράρη, Καμπάρα κτλ.

Παραθερίζουσαι οίκογένειαι τών κ. κ. Γκιόλμαν, Βόλφ, Λαδοπούλου, Σταματιάδου, Σαραντοπούλου κτλ.

Π.

ΣΤΥΛΙΣ.—Τήν κίνησιν στην πόλιν μας συγκεντρώνει τό δροσόλουστα αυτά βράδια τό έξοχικό μας κέντρο (San Souci). Χθές τό βράδυ εδόθη ό αυτό χοροεσπερίς, υπό τούς ήχους δέ της άραιας φιλαρμονικής Λαμίας έχόρευσαν και άρκετοι Λαμίες. Ό Διευθυντής της φιλαρμονικής κ. Άρβαντιάκης εδέχθη τά θερμά συγχαρητήρια των παριστανένων. Κατά τόν χορόν διεκρίθησαν αι δίδες Ν. Μανιά, Γ. Γιώτη, Α. Κλάρα, Εύδ. Γκίλτσου, αι κυρία Φ. Γκίλτσου κ.λ.π. Έκ των κυρίων χορευτάι οι κ. κ. Α. Μανιάς, Ν. Κομωίτης, Ε. Λιβαδιώτης, Α. Γκίλτσος, Α. Γκίλτσος, Ι. Κουρής κ.λ.π. Τόν χορόν ετίμησαν δ κ. Νομάρχης Λαμίας, δ κ. Δασάχης και πολλά μέλη της κοινωνίας Λαμίας.

Ζ. Μπριλάντ

ΚΑΡΑΪΤΣΑ.—Υπό του Έρασιτεχνικού μας συλλόγου («Αί Μούσαι») εδόθη με εξαιρετικήν επιτυχίαν θεατρική παράστασις με τίς «Ξανθές... Μελαχρινές» του Γ. Τσοκοπούλου, και τή μονόπρακτο κωμωδία «Ένοικιάζεται» του Ν. Δάσκαρη. Ή παράστασις επέτυχεν άπολύτως χάρις και εις τας προσπαθείας του προέδρου του συλλόγου κ. Καρμυήτα.

Μεταξύ των θεατών διεκρίνανμεν τούς κ. κ. Κ. Γεντίκον, Θ. Παπαζαχαρίαν, Α. Ψαροβασιλήν, Δ. Παπαϊωάννου, Ιωάννην, Κρητικόν, Κρανιώτην, Θεολόγην, Καλούσαν, Δρακούλην, Παπαδόπουλον, Πέσαν, Μαυράκη κ. ά., τας κ. κ. Ιωαννίδου, Παπαζαχαρίου, Ψαροβασιλή, Κρητικού, τας δίδας Ήρ. Άναστασίαν, Τσαμαγκίδου, Καλούσαν, Άρετήν και Λέαν Ρεντίνα, Μαρίαν και Μελομένην Παπαϊωάννου, Θεολόγη, Κιούση, Παλαιού, Ταρσίτσα, Τίτικαν Κουρτίου, Παπακρησιόπουλου κ. ά.

Έρασιτέχνης

ΝΑΥΠΑΙΟΝ.—Ή πόλις μας έχει και έφέτος ζωηροτάτην κίνησιν. Ή Φιλαρμονική μας διευθυνομένη από τόν κ. Σπ. Νεοφώτιστο διασκεδάσει κάθε Σαββατοκύριακο εξαιρετικά τούς Ναυπλείς. Στα τραπέζια του Συμφωνίου συνατεί κανείς όλον τόν καλόν κόσμον. Διακρίνονται ή κ. Σωφρονίου, του έμπόρου,

Τά άποστέλλόμενα πεζογραφήματα ως και αι μεταφράσεις δέν πρέπει να υπερβαίνουν τήν σελίδα του περιοδικού.

Θεοδ. Χαλάν, Ένταυθα. Τήν συνδρομήν σας μοιρείτε να μας την στείλατε όποτε θέλετε. Έπίσης και ή συνεργασία σας εύπροσδεκτός. Έρρεται χνικόν Όμιλόν «Όφεία», Πάτρας. Ή φωτογραφία, καθώς δά είδατε, έδημοσιεύθη. Γ.ρ. Ραζήλην, Ένταυθα. Τό ποίημα στείρεται τέχνης και κάθε ποιητικής χάριτος. Ν. Ί. κ. ο ν. Ά ν δ ρ έ ο υ, Βυτίαν. Κίνησης δημοτικότητας, Δ. Β λ α χ ο γ ι ά ν ν η ν, Σαραντάπηχο. Ποιά καλή ή μεταφράσις του «Φύλλου» του Άρνολδ. Ή άλλη ύστεραί κάποιος. Ός τόσο δημοσιεύσαν δά τήν πρώτην.

—Φύλλο φτωχό, από τό κλαρί
Ποῦσον ξερό όμίνο χάρμον,
Πού πάς;—Καθόλου δέ γνωρίζω.

Ή μόρα έσπασε τό δρόν
Πούταν τό μόνο στήριγμά μου
Κι' άπ' τήν ήμέρ' αυτή γυρίζω
Άπάνου σε' άστατα φτερά
Τού έφρουρου ή τού βοριά

Άπ' τό δάσος στό λειβάδι,
Άπ' τό βουνό μέσ' στό λαγκάδι,
Πάω δ' ό' άέρας με τραβάει,
Χωρίς παράπονο ή φοβέρα.

Πάω' κεί πού κάθε πρέμα πύκν
Πάω' κεί τ' άνθόφυλλο δά πύκν
Και τό δαρνόςυλλο μιά μέρα,

Κοστάκη Μ. Τά «Χαρόγραφα ενός δεκαπενταετούς νέου», γραμμένα άπό τις δύο μεριές της κόλλας και συνεπώς δέν ελήφθησαν άπ' άμην ά. Συμπαγών, Ένταυθα. Τό ποίημα σας λέγει πολύ κοινά πρόγραμμα, με' όσον πού δέν έχει μικρά λάθη. Ίσι δ. Δο ό κ α, Λαμία. Ή μεταφράσις του Λαμιαίνου καλή άλλα πολύ γνωστό από τό κοινό. Στείλετε μας τούς άλλους. Θ. Σταθόπουλον, Αρκαδικία (Τριφυλία). Ή κίνησις σας χωρίς ενδιαφέρον γιατί δέν έχει τό όνομα των παραθερίζοντων. Στείλετε μας κίνησιν με όνοματα. Γ. Χρονόπουλον, Σωτηριαν (Ένταυθα). Εύχαριστούμεν γιά τά καλά σας λόγια και τούς εύγενείς σας στίχους. Γ. Σταματιάδου, Α. Αλμυρόν. Αι «Παρατίσεις του Άρθούρου Πινα» άποστέλλονται. Μ. Τ. Α. Δο ό π ο υ λ ο ν, Κόρινθο. Παραμένον δά τό δύο ποίημα, τό Ναπολέοντος και της Κοινής, άρα, δ. Άπαντήσαί μας. Άδ. Μετ' έλέην, Θεοφύλην. Άν παρικόλουθησάτε τό φύλλο δά ήτε τόν κανονισμόν της συνεργασίας. Οι όροι των συνδρομών εις τήν δυνάμειν σελίδα της έσπερίδας και πέφτετε τό ποίημα σας. Προσέχετε περισσότερο. Τά σ' άμιο. Με λίγη καλή θέλησι θα βελτιωθήτε. Ν. Τζατζίου, Βυτίαν. Τό διήγημά σας δέν ελήφθη άπ' άμην, γιατί ήτο γραμμένο κ' άπό τήν μεριά της κόλλας. Δ. η. κ. Στατζίτην, Ένταυθα. Εύχαριστούμεν, θα δημοσιεύσω. Στείλετε μας με' άλλα. Με τά ποίηματα του Τσοκούλου είναι καίριο λάθος. Όσο γιά τόν μεταφράστην Πέτρον Ραϊζήν έχτε μεγάλο λάθος. Υπέλζε από τούς άριστους μεταφραστές ξένων όριστογραμμάτων και αι μεταφράσεις του του Χάνε εις άριστογρηματικά μοναδικά. Πας ήσας τόν άφρονιστή.

πού με τήν ξεχωριστή της μελαχροινή όμορφιά λάμπει μέσα στις άλλες κυρίες, ή κ. Γιαννοπούλου του φαρμακοποιού, ή μόλις έν Βιέννης άφιχθείσα κ. Παπαδριανού του Ιατρού, αι δίδες Νικολαΐδου, του έφέτου, αι μελαχροινές δροσερές εύμορφές τών μικρών δίδων, Σταμάτην και Δαρλάτην και αι δίδες Παπασιμαπούλου, Γωγώ Παπαδοπούλου, Άννα Δελπατόρα Καλογεροπούλου και άλλες.

ΣΕΛΙΤΣΑ.—Τήν παρελθούσαν Κυριακήν εδόθη εύγενική παράστασις εις τήν αίθουσαν των διαλέξεων υπέρ ιδρύσεως Βιβλιοθήκης έν τη πόλει μας. Επαύχθη τό δράμα «Εσμε» και ή κωμωδία «Ζητείται ύπηρέτης».

Εις τήν παράστασιν έλαβαν μέρος, οι νέοι κ. κ. Ζ. Βάρβας, Χρυσ. Γκάρας, Χρ. Καρμυήτας, Χρυσ. Κόλλας, Κ. Χατζηιωαννίδης, Γ. Ζήκινας και Γ. Οικονομίδης οι όποιοι έπαίξαν επιτυχώς. Μεταξύ των θεατών διεκρίνανμεν τας δίδας Θεοδότου και Καλ. Σασιώτου, Εύαγγ. Μιχαηλίδου, Όρ. Καλέτσην, καθώς και τας κυρίας Κ. Άλβανού, Όρ. Γραμματικού, Ν. Ράχνα, Αλ. Καλέτσην, Εύλ. Τσιόκα, Έλ. Μιχαηλίδου, Μ. Άναγνωστοπούλου, Μ. Καρμυήτου και Θ. Καπιτζίου. Κώστας Κάλλης.

ΣΥΡΟΣ.—Φέτος ή Παρακοπή έχει τό succès της κομικής κινήσεως και τήν μέρα ή Δελλαγατσιανή plage. Τήν Κυριακήν εδόθη χορός εξαιρετικά ζωηρός. Διεκρίνανμεν εις αυτόν τας κ. κ. Άργυροπούλου, Παπαδάμ, Πετρίτην, Βερνίκου, Βελισσαροπούλου, Ε. Παπαδοπούλου, Κορνηλάκη, Κυριακή, Μάγκου, Α. Λαδοπούλου, Δερβέναγα κ.λ.

Γοητευτικές χορεύσεις της βραδυς αι δες Ζεβελέκη, Μάγκου, Καλβοκορόση, Καλ. Καλοντά, Καλαποδοπούλου, Βόλγου, Θ. Βελισσαροπούλου, Λαδοπούλου, Ζερβουδάκη, Κούση, Τόζου, Μουχτοπούλου, Γ. Βελισσαροπούλου, Α. Βελισσαροπούλου, Δεληγιάννη κ.λ. Αφαστη χορεύτρια ή όνις Λουίζα Βερνίκου. Ή όνις Αρετάκη Κοντούδη. Διεκρίνανμεν επίσης τούς κ. κ. Δ. Βελισσαροπούλου, Γ. Ροϊλόν, Αλ. Δρακάκη, Φουστάνου, Γεωργιάδην, Βακοΰδην, Μουχτοπούλου, Καμπάνην, Πετρίτην, Κρίσον, Δεληγιάννην, Κουμαριανόν, Άναγνωστοπούλου, κ.λ.π.

Τoby

Eau de Cologne
Johanna Maria Parina
Parfumerie
Königsplatz
XONΔΡΙΚΗ ΠΟΛΗΣ ΠΑΡΑ ΤΗ
"ΦΑΡΜΑ ΑΝΩΝΥΜΩ ΕΤΑΙΡΙΑ
ΑΘΗΝΑΙ-ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 170

ΕΥΧΟΣ
ΑΡΙΣΤΟΝ
ΠΡΟΤΟΝ

ΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗ
ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΩΝ ΠΑΡΕΝΑΓΩΓΕΙΩΝ

αφ. Άλεξάνδρας 14—Τηλ. 30—82

ώτερον μορφωτικόν ίδρυμα νεολογού τύπου, πραγματικόν φωτιστής Έλληνίδος της αθροιν. Νηπιγγειών μέχρι Δ' Γυμνασίου. Δε-ι μαθητρία έσωτερικά, έξωτε-ι και ήμύτροφοι Αί έγγραφά ήρ-ισαν. Κανονισμός τω αίτούντι.

ΡΟΣΟΧΗ

και κίλτσι δένφέρουν τήν χρυσήν ραν «MON CAPRICE» έπ' αυ-ών δέν εινε γνήσια

ΥΓΕΒΕΤΟΠΟΥΛΟΣ, ΕΡΜΟΥ 102

ΕΜΠΟΡΙΚΩΝ ΤΜΗΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ

Η "ΑΝΑΤΟΛΗ,"

ΑΛ. Γ. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΥ ΗΠΕΙΡΟΥ 67

Διευθυνόμενον υπό του κ. Δ. ΑΓΓΕΛΟΜΑΤΗ Γέωγ. Διευθυντού του Έμ-κοτικού τμήματος του Έλλην-γαλλικού Λυκείου Χρ. Ν. Άρσην Σμύρ-λειτουργούν με άριστον και δοκιμασμένης αξίας προσωπικόν.

ΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΕΙ: 1) Πλήρη έγκυκλιόμένην Έμπορικήν 2) Μονοτάξιον ήμερησίαν και 3) Φροντιστήρια ήμερη-και έσπερινά Λογιστικής, Έμπορικών μαθηματικών και ξένων γλωσσών.

ΤΕΛΕΙΑ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

Πληροφορία καθ' εκάστην έν τη Σχολή ώρχ 9—11 π.μ.

ΚΟΚΚΥΤΗΣ

Και ή θεραπεία αυτού με τήν **ΑΝΤΙΚΟΚΥΤΙΝΗ**

Βραχύνει τήν διάρκειαν των παροξυσμών του κοκκύτου. Καθιστά αυτούς υατέρους. Και τέλος αίρει καθ'όλοκληριαν αυτούς θεραπεύων τήν νόσον.

Ή άντικοκυτίνη παρά τά καταπληκτικά αυτής άποτελέσματα δέν περιέχει τοξικά ούτε ναρκωτικά ούτε άλλην τινα επιβλαβή χημικήν ούσαν. Ή άρθρα αυτής εινε τοιαύτη ώστε να χορηγείται και εις βρέφη και όταν ή ή διάγνωσις του κοκκύτου εινε άμφίβολος.

Ή άντικοκυτίνη θεωρείται υπό πάντων των παιδιάρων ως τό μόνον άτελεσματικόν φάρμακον κατά του Κοκκύτου. Μόνοι κατασκευαστάι έργα-ήμι S. GABAIL, PARIS.

Θ. Σ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ, ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 6. - ΑΘΗΝΑΙ

ΣΤΗΝ

ΟΝΤΥΛΑΣΙΟΝ

ΕΙΜΕΘΑ ΠΡΩΤΟΙ

Κ. ΓΕΜΕΝΤΖΑΚΗΣ (Πολίτης).—Κ. ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

ΣΤΑΔΙΟΥ 45 (Ένκντι Άρτακίσις)

Ρυθμός
ΟΙΚΟΣ ΕΙΔΩΝ ΕΠΙΠΛΩΣΕΩΣ

20-ΟΔΟΣ ΒΟΥΛΗΣ-20 ΑΘΗΝΑΙ

ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΕΠΙΠΛΩΣΕΩΣ ΚΡΕΤΟΝ ΝΤΟΥΛΑ ΝΤΕΖΟΥ'

Μουσικήδες πτωμάτων. Λινέλαια. Φελλοτάπητες. Ταπητες μονόχρωμοι. Λινχ διαδρόμου.

ΨΑΘΑΙ ΚΙΝΑΣ ΚΑΙ ΙΝΔΙΩΝ

Διάδρομοι Βελούτε—Ρεψ. Προβείαι σκληριών.

ΣΤΟΡ ΜΠΡΙΖ—ΜΠΙΖ

Κοντήρια πρκαπετασμάτων. Βερνγες κλίμακας.

Δέρματα και Μουσαλίδες Ιαπετασκήας.

Καλύμματα Βελούτε Ντιβανιών κτλ.

Γενικός Αντιπρόσωπος

Ι. Β. ΛΑΒΙΔΑΣ

Ετος Πλαταίουλου 2 ΑΘΗΝΑΙ

ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ
ΕΛΕΝΗΣ Π. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΓΟΝΙΑ Γ' ΕΣΠΕΤΕΜΒΡΙΟΥ & ΤΡΙΚΟΡΦΟΝ
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦ. 4-55

Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ
ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΝ
ΣΥΣΤΗΜΑ ΜΕΤΑ
ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ
ΛΟΓΙΣΤΙΚΗΣ ΟΔΗΓΩΝ
ΕΙΣ ΔΥΟ ΚΕΙΡΑΣ Α! ΚΑΙ Β!
ΠΡΟΣ ΑΥΤΟΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΝ
Πωλείται εις όλα τα Βιβλιοπωλεία
Λογιστάι, Σπουδαστάι, διδασκόντε
τήν θετικήν θεωρίαν της Λογιστικής
Η ΕΜΠΕΙΡΙΚΗ ΘΕΩΡΙΑ ΚΑΤΕΡΡΑΚΩΣΗ
ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΣΧΕΤΙΚΑ ΕΝΤΥΠΑ ΠΑΡΑ ΤΗΣ
ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ ΣΧΟΛΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ
ΜΗ ΑΝΑΒΑΛΛΕΤΕ, Ο ΧΡΟΝΟΣ ΕΙΝΑΙ ΧΡΗΜΑ.

ΕΙΝΕ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΝ!

ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΣΠΗΤΙΑ ΝΑ ΥΠΑΡΧΗ ΤΟ ΓΑΛΑ

ΟΛΛΑΝΔΙΑ

ΔΙΟΤΙ ΕΙΝΕ Η ΜΟΝΗ ΚΑΘΑΡΑ ΚΑΙ ΘΡΕΠΤΙΚΗ ΤΡΟΦΗ

Δίδοντες στα παιδιά σας γάλα „ΟΛΛΑΝΔΙΑ” τὰ ἔχετε πάντοτε εὐρωστα καὶ ὑγιᾶ. Τοὺς παρέχετε δὲ καὶ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἔχουν πάντοτε διάφορα χορσισμα ΔΩΡΑ, καὶ παιγνίδια, ποὺ θὰ διανεμηθοῦν τὸν χειμῶνα εἰς ὅσους παρουσιάσουν εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ἑταιρίας τὰς ΕΤΙΚΕΤΑΣ τῶν κυτίων τοῦ γάλακτος.

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ ΠΑΝΤΟΤΕ ΤΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΤΗΣ “ΟΛΛΑΝΔΙΑ,”

ΓΑΛΑ-ΒΟΥΤΥΡΟΝ

εἰς ὅλας τὰς γυναῖκας, τὸ νεότερον ἀπολυμαντικὸν

= JACROTAN =

δι' ὑγιεινὴν χρῆσιν.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεία. Παρακαταθήκη διὰ τὴν Ἑλλάδα

ΦΑΡΜΑ
ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ
Ὁδὸς Πειραιῶς 170

ΕΡΜΗΣ Πραξιτέλους 37

ΑΛΟΥΜΙΝΙΟΚΑΘΑΡΙΣΤΗΣ

Τὸ μόνον ποὺ καθαρίζει ἀστραπαῖως καὶ εἰς τὴν ἐντέλειαν καὶ δίδει ἐξαιρετικὴν λαμπρότητα καὶ τέλειον στυλ βουβα διαρκείας εἰς ἅπαντα τὰ ἐξ Ἀλουμίνιου εἶδη εἰς τὰ χαλύβδυνα μαλλιά.

Πωλοῦνται ὑπὸ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΑΝΤΙΠΠΑ
Πανεπιστημίου 32.

ΕΛΩΔΕΙΣ ΠΥΡΕΤΟΙ

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΧΡΥΣΟΥΝ

Θέρμες—Σπλῆνα

Θεραπεία διὰ τῆς

ΑΝΤΙΠΛΑΣΜΩΔΙΝΗΣ

Σ. ΤΖΑΜΑΛΗ

Ἡ ΑΝΤΙΠΛΑΣΜΩΔΙΝΗ εἶνε τὸ τελειότερον καὶ ἀποτελεσματικώτερον φάρμακον κατὰ τῶν ἐλωδῶν πυρετῶν. Χιλιάδες κατ' ἔτος πασχόντων εὐρίσκουσι τὴν σωτηρίαν τῶν διὰ τῆς Ἀντιπλάσμωνδίνης. Οἱ καλλίτεροι ἰατροὶ καὶ φαρμακοποιοὶ βεβαιοῦσι τὰ θαυμάσια ἀποτελέσματα τῆς Ἀντιπλάσμωνδίνης. Θεραπεία ἐντὸς 8 ἡμερῶν ἀνευ νηστείας καὶ διαίτης.

ΦΑΡΜΑ Πανεπιστημίου 47

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΤΡΑΠΕΖΑ Α.Ε.

ΑΘΗΝΑΙ (ΑΔΕΛΦΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 69)

ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΡΧ. 6.000.000

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

α') Μέχρι δραχμῶν 50.000

β') Εἰς Συνάλλαγμα

ἐτησίως 7 1/2%

ἐτησίως 6 1/2%

ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΦΟΡΟΥ

ΑΓΓΛΙΚΗ ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΜΠΑΞΕΡ (BARKSHIRE)

ΜΕΤ' ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΥ

Ἰδρυθεῖσα ἐν Σμύρνῃ τῷ 1872 καὶ μεταφερθεῖσα ἤδη ἐν Ἀθήναις εἰς τὸ τέμας τῆς ὁδοῦ Πατησίων (Μέγαρον Ἀντωνάκη). Αἱ ἐγγραφαὶ ἄρχονται τῇ 1 Σεπτεμβρίου, τὰ δὲ μαθήματα ἄρχονται κανονικῶς τῇ 16 Σεπτεμβρίου. Πλείονες πληροφορίες παρὰ τῇ Διευθύνσει τῆς Σχολῆς.

ΚΑΛΤΣΑ

ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

Εἶνε αἱ στερεώτεραι καὶ ὡραιότεραι δι' ὅλα τὰ βιβλία

Χονδρικῶς παρὰ τὴν ἀποστολὴν

Α. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΔΟΣ ΝΤΕΚΑ ΑΡΒΕ

Χονδρικῶς εἰς ὅλα τὰ καταστήματα

ΕΛΛΗΝΟΑΓΓΛΙΚΟΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΝ

ΜΕΤΑ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΥ

Θ. ΝΕΣΤΟΡΙΔΗΣ

ΟΔΟΣ ΕΠΙΤΑΝΗΣΟΥ 14 (ΣΤΑΔΙΟΝ)

Με τέλειον Νηπιαγωγεῖον, Βυρσοδεψεῖον, δημοτικὴν σχολὴν Γ' Ἑλληνιστικῆς καὶ γυμνασιακὰς τάξεις γυναικῶν καὶ ἄνδρων. Ὑποχρεωτικὴν σκηνὴν Γαλλικῆς καὶ Ἀγγλικῆς γλώσσας. Διδασκαλία ἐργαστηρίων τεχνικῶν μαθημάτων. Τμήμα καὶ τοῦ Μουσικοῦ Λυκείου καὶ τῆς Γερμανικῆς μετὰ ἀνεγέρσεως ἐμπορικῶν τμημάτων. Εἰς τὸν αὐτὸν τμήμα γίνονται ἀπόφοιτοι τοῦ σχολαρχείου. Ὑποχρεωτικὴν τὴν 24ην Αὐγ. τὰ μαθήματα τὴν 16 Σεπτεμβρίου.